ANUL I, No. 2 — SERIA II
LUNI 25 NOEMBRIE 1940
5 LEI

MUNCITORUL LEGIONAR

Luptă şi Lumină

Muncitorul Legionar

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

Director: **George Macrin**

ABONAMENTE :

Pentru muncitori 60 lei anual || Pentru instituţii şi întreprinderi 300 lei anual

Redacţia şi Administraţia: Str. Calomfirescu, 8 (etaj V)

Convenţie Poştală Cont 141 P.

LEGEA MUNCII: Munceşte. Munceşte în fiecare zi. Munceşte cu drag. Răsplata muncii să-ţi fie nu câştigul, ci mulţumirea că ai pus o cărămidă la înălţarea Legiunei şi la înflorirea României.

Cuprinsul:

La luptă, Muncitori!

In prag de iarnă

Mişelnice mâni ne-au sugrumat conducătorii; ani de prigoană au presărat pământul ţării cu mii de morminte. Mii de copii orfani, de părinţi fără reazăm, de soţii fără sprijin.

E ceasul vostru muncitori! La luptă cu vitregia timpurilor! Martirii Legiunii vă privesc din morminte. Fiţi nădejdea, fiţi reazămul familiilor lor.

Trădarea a muşcat adânc din trupul ţării. Pământul voevodal al lui Dragoş şi al lui Ştefan cel Mare a fost părăsit şi dat pradă urgiei streine. Sute de mii de români s'au refugiat în faţa puhoiului şi şi-au căutat adăpost printre noi. Iarna şi mizeria îi pândesc nemiloase.

Fiţi voi, muncitori, balsamul durerilor lor. Infrăţiţi suferinţa voastră cu a lor, îmbinaţi nădejdile voastre cu ale lor.

Pământul ţării trădate s'a cutremurat de ruşinea trecutului. Sute de palate în cari a domnit îmbuibarea, dar şi mii de căsuţe nevoiaşe s'au rostogolit la pământ. Zeci de mii de români necăjiţi au rămas fără cămin din cauza blestemului de sus.

In pragul celei mai cumplite ierni voi, legionarii muncitori, cu fruntea sus şi braţul oţelit, priviţi încercările în faţă, nu şovăiţi o clipă ci, cu gândul la toate jertfele legionare, porniţi cu vitejie la clădirea din temelie a României legionare.

CORNELIU GEORGESCU

AM RIDICAT UN STEAG

Am înălţat un steag.

In contra lor, în contra celor cari au ruinat ţara, în contra celor de străini şi înstrăinaţi cari ne-au supt măduva din oase, am înălţat un steag.

Când am plecat sub umbra lui, am cerut binecuvântarea ostaşilor cari au căzut pe câmpul de luptă pentru România Mare şi am făcut apel la toţi acei cari au rămas în viaţă în urma grelelor lupte.

Steagul acesta răzbunător a învins la Neamţ cetele cutezătoare ale politicianilor. Steagul acesta le-a sdrobit la Tutova.

Steagul acesta sfinţit în două bătălii îl purtăm dela un capăt la altul al Ţării.

El îmbărbătează pe ai noştri şi bagă groaza în adversari.

Ne-am numit legionari.

Noi slujitorii acestui steag nu ne-am legat împreună ca să furăm ţara, nu ne-am legat împreună să ne căpătăm partizani şi să le dăm ca să roadă oase din oasele ţării.

Noi ne-am legat împreună să rămânem săraci până la mormânt, vom săraci şi acei ce suntem bogaţi, dar ne-am legat să biruim. Să învingem şi să răzbunăm.

Stăm gata de jertfă, stăm gata de moarte cu toţii.

Aceştia suntem noi, legionarii.

Zadarnic şi greşit ne-au confundat unii săteni şi orăşeni, crezând că noi luptăm ca să-i căpătuim pe dânşii, şi să le facem poftele, să le dăm ţara ca s'o mănânce.

Ei bine, nu! C. Z. C.

Din «Cărticica Şefului de Cuib»

PUNCTUL 88

Cântece de ţară verde

Versuri de TEODOR ILIUŢ

Cântec de ţară verde

Ţară de cântece, falnică,
Chiot pe buze, zburdalnică
Sprinten cu zările schimbă-te
Zvârle petale de zâmbete.

Tremură frunzele, văile,
Ard în privire văpăile,
Pârâe leaturi — căruntele —
Veacuri de mirt beat sorb muntele.

Haidem cu dorul, cu mâinile,
Singuri să strângem luminile
Aprigi, în zări cu picioarele
Rege în pieptu-ne soarele.

Ţară de cântece, falnică,
Tânără, plină, năvalnică
Strânsă de mijloc cu florile
Bat la urechea ta, zorile.

Indemn la muncă

Ai plâns în de-ajuns blestemând
Acuma din suflet clădeşte
De visuri biserici cântând
Pe veacul ce viu ne zâmbeşte.

Aprinde-ţi privirea cu doruri
Şi pieptul cu aripi de zări
Şi sprinten goneşte ca nouri
Spre-a bolţii de-azur depărtări.

Cu palma crăpată ridică
Troiţe de glorii spre cer
Şi ceaţa din zări o despică
Cu braţul — greu bulgăr de fier.

Revarsă de soare isvorul
In ochi ca o taină de-adânci
Vârtos îţi aruncă piciorul
Ca vântul pe aşchii de stânci.

Drum nou

Se 'nalţă pe zile,
Pe secoli de jale
Din case umile
Cu frântele şale
Cu braţe crăpate
Mai negre ca norii
— Lungi vreascuri uscate —
Cântând muncitorii.

Şi glasul — furtună
Din negura minei
Cu umbre de lună
Se umflă în noapte
Ca-un bucium de luptă.
Trosnesc plânse şoapte
Ca draniţa ruptă.

Călcâiul striveşte
A şarpelui dinţi,
Duh nou năvăleşte,
Se sting suferinţi
Pe-albastre icoane
Se scutură zorii
In aspre coloane
Păşesc muncitorii.

Să ne rugăm lui Dumnezeu

SAMARINEANUL MILOSTIV

Dumnezeu a rânduit ca unii oameni să meargă pe o cale plină de bogăţii şi plăceri iar alţii pe o cale plină de sărăcie. Altora le-a dat minte, înţelepciune, iar pe alţii i-a lăsat săraci de pricepere.

Totuşi, Dumnezeu care ne-a rânduit să mergem aici pe drumuri aşa de protivnice, vrea ca dincolo în împărăţia Lui să fim toţi la un loc. Cum? Este cu putinţă acest lucru? Da. Bogatul poate să se mântuiască prin milostivire, iar săracul prin răbdare. Dacă bogatul îmbrăţişează săracii aici pe pământ şi dincolo pot sta împreună, aşa precum săracul Lazăr a fost dus în sânul lui Avraam, care era foarte bogat. Lăsăm bogatul şi săracul pentru altădată şi vom vedea astăzi pe cel înţelept, pe leginuitorul, pe judecătorul, ca şi pe cel fără de minte, pe cel fără de lege, pe ticălosul, pe tâlharul, etc. Ce trebue să ştie cel cu înţelepciune, şi mai ales ce să facă să mântue pe cel ticălos?

DELA IERUSALIM LA IERIHON

Ierusalimul este oraşul sfânt, muntele Sionului. Aici era înainte templul sfânt, aici s'a arătat Domnul şi aici este astăzi Sf. Mormânt. Ierihonul este dimpotrivă oraşul pierzării, al ticăloşiilor. Omul care coboară din cetatea sfântă spre cetatea pierzării este orice om care pleacă dela faţa lui Dumnezeu spre ticăloşii.

Pe cale a căzut între tâlhari. Aceştia sunt diavolii, adică ispitele, poftele, păcatele. Aşa de pildă, cine intră în cârciumă la început i se pare o petrecere nevinovată. Paharul însă te ispiteşte. Asa se îmbată omul. Nenorocirea este însă că beţiile se repetă şi pe urmă nu se mai poate lăsa. A căzut deci între tâlhari si trebue să vină altcineva să-l ridice. La fel păţeşte desfrânatul, hoţul, etc.

CUM SE POATE MANTUI?

A trecut pe acolo, zice Sf. Scriptură, un leginuitor, alte scripturi zic un preot. Este acelaş lucru. A trecut legea V. Test, care era reprezentată de preoţi şi pentru asta zice un preot. In loc să dea doctorie de vindecare celui rănit de tâlhari, adică de patimi, această lege nu dădea decât pedepse si răsbunări, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Pedeapsa, silnicia, este bună să opreşti pe cineva să facă unele rele sau să-l constrângi să facă alte fapte bune, dar nu să-l transformi, să-l preschimbi, să-l îndrepţi, să-l vindeci. Inchisoarea, pedeapsa, mai mult înrăesc, revoltă, şi ambiţionează şi nicidecum nu vindecă.

Asa cum zice în pildă, ca a trecut pe alături de cel căzut, n'a tras la ţintă. A trecut un levit. Leviţii închipuesc jertfele, V. Test. Pentru păcatele lor oamenii jertfeau animale sau păsări. Aceasta era o lucrare din afară si nu atingea sufletul, deci ceva care trecea tot pe alături.

BUNUL SAMARINEAN

Era urît de Evrei, fiindcă era socotit spurcat, rasă amestecată cu alte popoare. El închipuie pe Mântuitorul Iisus care deasemeni nu era Evreu curat, având în lista neamurilor Sale şi alte seminţii. A legat ranele celui căzut, l-a urcat pe asinul său l-a dus la o casă de oaspeţi, a dat gazdei 2 dinari şi i-a poruncit să aibă grijă de el până ce se întoarce. Domnul a legat ranele prin bunătate, iubire, mângâere, etc. Asinul pe care l-a urcat închipue umilinţa, casa de oaspeţi este Sf. Biserică, cei 2 dinari sunt Sf. Scriptură şi Sf. Tradiţie, iar hangiul căruia l-a lăsat este preotul care va îngraji de cel căzut până se va întoarce El la judecata de apoi.

OMUL RAU

Nu trebue privit cu duşmănie şi nici tratat cu răutate, cu bici sau cu închisoare, ci cu bunătate. Nu trebue nici măcar criticat, ci miluit cu bucurie ca pe un prilej de mântuire.

Aşa precum doctorul nu ocărăşte şi nu pedepseşte pe cel bolnav, ci-l mângâe şi-i dă doctorie, tot aşa să facem şi noi. Să nu criticăm vecinul nostru că tot ce are bea, că risipeşte, pe femeea cutare că e stricată sau pe celălalt că e hoţ. Tocmai în risipa pe care o face în stricăciune şi hoţie se vede că-i lipseşte sănătatea sufletească, morală.

Singurul lucru pe care-l putem face este să-l ducem la han, adică la Sf. Biserică şi să-l lăsăm în grija preotului până se va întoarce Domnul la judecata de apoi. Numai El poate să judece şi să pedepsească.

PR. ŞTEFAN PALAGHIŢA

Biserica și Muncitorii

Dece a cucerit Căpitanul sufletele muncitorilor Români? Pentru că, în lupta lui, Căpitanul a pornit dela duhovniceasca mărturisire a credinței în Dumnezeu. A fost, Căpitanul, cel mai mare dușman declarat al materialismului. Dar, a înălțat firea omenească până la picioarele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, prin demnitatea rostului de viață în care a reușit să-l încadreze pe Român. Iar, prin român, Căpitanul, a vrut să înțeleagă numai pe omul nou, omul muncii în slujba Luminii. Ceeace înseamnă apelul lui Corneliu Zelea Codreanu ca să ne întoarcem de pe drumul rătăcirilor și al prăbușirii, pe calea vizionară prin evlavie a străbunilor noștri.

De aici, urma, firește, că, undeva, chemarea Căpitanului, trebuia să se încrucișeze cu o mare vrăjmășie: concepția cea rea despre om, despre muncă și despre viață, ceeace înseamnă cu un cuvânt: comunismul.

«Impotrivindu-se răului cu binele», Căpitanul a biruit rătăcirea comunistă dela noi prin deslănțuirea virtuților creștine ale mișcării legionare. A copleșit prin revărsarea torentului de înțelepciune, bunătate și adevăr. A ridicat prin demnitatea de «chip și asemănarea» omului cu Dumnezeu, față de prăbușirea bestiei marxiste care începuse să se ridice semeață împotriva rânduelilor voii lui Dumnezeu. A dovedit fericirea și puterea care isvorăște din munca închinată dragostei de Dumnezeu și de aproapele. A apropiat pe muncitorii moderni «zidari de veacuri viitoare» de pescarii Galileii pe care Fiul lui Dumnezeu îi alesese ca Ucenici și Apostoli ai Săi. A înfrățit pe muncitorii cu brațele de muncitorii cu creerul și inima și a întocmit astfel o mare familie Legionară, care trebue să nască din nou Neamul Românesc și să-l întărească în slujba Bisericii lui Hristos Dumnezeu.

De aceea, vedem, azi, cu negrăită bucurie pe muncitorii legionari cum trec pragul Sfintelor lăcașuri de închinare și, rugându-se și împărtășindu-se cu sfintele taine, se arată vrednici următori ai cuvântului și pildei acelora cari rămân pentru vecie slăviți martiri ai lui Hristos. Bucuria de a ști pe Căpitan și pe cei căzuți făcând parte din «Biserica triumfătoare» și veghindu-ne pe noi cei din «Biserica luptătoare».

Muncitori, bucurați-vă că ați devenit stâlpi ai Bisericii, de când, nu mai sunteți unelte oarbe ale comunismului!

PR. ILIE I. IMBRESCU

Credința în Dumnezeu

Dragi muncitori,

Voi, muncitorii, sunteți mai mari la suflet, mai drepți, mai aproape de Dumnezeu, decât noi. Pentrucă voi sunteți mai săraci, mai flămânzi, mai încercați de necazuri. Pentrucă voi munciți. Chiar dacă nu munciți toți din dragoste, ci uneori din obligația, din nevoia de a câștiga blestemata bucată de pâne, voi munciți. Și munca e cea dintâi poruncă pe care a dat-o Dumnezeu omului, atunci când l-a isgonit din rai: «în sudoarea frunții îți vei câștiga pânea cea de toate zilele»!

Voi îndepliniți, cei dintâi, fără murmur, această poruncă sfântă.

De aceea voi sunteți mai aproape de Dumnezeu. Și de aceea sunteți mai mari.

Și nimeni pe lume, nu poate fi mare în afara acestei legi a muncii. Căci numai munca îl face pe om: bun, înțelegător, săritor la nevoile fraților săi, cinstit, iubitor de pământ și de neam, jertfitor pentru neam și Patrie.

Dacă ne-am întreba, în deplină curățenie sufletească, de ce Dumnezeu a dat omului isgonit dela el, porunca muncii, și nu altă poruncă, am găsi răspunsul în grabă, luminos ca o bucată de soare: Dându-ne porunca muncii în sudoare, Dumnezeu ne-a dat mijlocul prin care să ne putem întoarce, din nou, la El. Ne-a dat arma cu care să biruim necazurile din cale, păcatul din noi. Cu care să biruim dușmanii cei mai grozavi ce ne-ar zăgăzui drumurile și însuși iadul.

Așa dar, voi muncitorii, aveți acest mare noroc de a fi aproape de Tatăl ceresc, prin chiar felul cum trăiți. Și, cu toate acestea, dușmanii muncii, exploatatorii voștri sălbateci, fără inimă și fără credință, jidanii cari L-au omorît pe Iisus, fiul lui Dumnezeu, v'au învățat și continuă încă să vă învețe, până ce nu-i vom strivi ca pe șerpi, că nu există Dumnezeu. Și vă învață aceste lucruri, pentru a vă putea robi, pentru a vă putea suge sângele fără milă, pentru a putea pune ei mâna pe bogățiile pământului ce vi-l-a dat Dumnezeu ca să-l lucrați și să trăiți din el, lăudându-L și preamărindu-L în veac.

Dar voi credeți în Dumnezeu! Pentrucă voi munciți și mânile voastre, arse și bătătorite, Il mărturisesc. Il mărturisesc mai mult decât toate vorbele din lume.

Peste toate greșelile și rătăcirile prin cari ați trecut, nu din vina voastră ci din marea vină a conducătorilor de până ieri ai neamului nostru, voi sunteți aproape de Legiune, chiar în Legiune, sub scutul drept și sfânt al Căpitanului și al lui Ionel Moța. Al lui Ionel Moța care s'a dus să moară pentru Hristos, să mărturisească și să dovedească lumii necredincioase, și chiar jianilor, că Dumnezeu există. Da, Dumnezeu există! Să nu-i credem pe Moța, care și-a dat viața pentru El? Dar, să-i credem pe câțiva ticăloși, pe câteva scursuri ale omenirii, cari Il neagă numai pentru a putea trăi în lux și desfrâu, furând munca și sufletul altora?

Deaceea, dragi muncitori, să credem în Dumnezeu! E nevoe numai să vă întoarceți, din nou, cu fața către El și să-L chemați prin rugăciune, prin cinste și dra

(Urmare în pagina 25)

Cutremurul!

In noaptea aceea de groază din 9 spre 10 Noembrie, prin întunericul care par'că anume se lăsase, au început să străbată din mahalaua mea, țipete disperate, vaiete și un cuvânt care și acum îmi sună ca o spaimă în urechi: Cutremurul!

Era în adevăr înfricoșător: In pământ clocotea cu mare sgomot un cazan gata să se crape, casa-mi trosnea din toate încheeturile și juca în toate părțile, iar din tavan curgeau tencueli și cărămizi din ce în ce mai bogat. Pe uliți oamenii înălțau rugăciuni, băteau mătănii. Mi se părea că-i sfârșitul pământului.

A doua zi, prin oraș palatele mari care priveau în jos cu batjocură la Sf. Biserici, ca și cum omul ar fi mai mare decât Dumnezeu, erau multe crăpate, deslânate, iar un bloc cu 12 etaje s'a turtit în capul tuturor celor ce locuiau înlăuntru sfărâmându-i așa precum ai slei o muscă sub talpă.

De prin alte orașe vin vești și mai îngrozitoare. La Panciu n'au mai rămas decât 3 case în picioare îngropând și acolo destui în ruine. In alte orașe a fost mai slab dar totuși multe biserici, școli și case au fost puse la pământ.

INVĂȚAȚI SEMNELE TIMPULUI

Așa precum cunoaștem când se face seară, dimineață sau când se apropie primăvara, tot așa trebue să cunoaștem și semnele trimise de Dumnezeu.

Oridecâteori Dumnezeu a bătut neamul omenesc pentru păcatele lui, a trimis mai înainte semne. De pildă: Inainte ca Dumnezeu să dea potopul a poruncit lui Noe să facă o corabie, care era un semn destul de vădit. Totuși oamenii n'au crezut până în ziua prăpădului.

Inainte de sfărâmarea Ierusalimului s'a arătat pe Cer un paloș, care sta atârnat deasupra cetății.

Nourii pe cer se arătau ca niște oștiri dușmane gata să se încaere. Candela din templul lui Solomon care nu se stinsese niciodată dela zidire, s'a stins dela sine.

Din altar, se auzeau gemete și tânguiri, iar pe stradă a apărut un om pe care nimeni nu-l cunoștea și care striga pe străzi: «Vai de tine Ierusalime, vai de tine!»

Oamenii tot n'au crezut însă până ce urgia Romanilor au spart zidurile și-au ucis atâțea oameni încât se făcuseră dealuri de cadavre și se înroșiseră apele de sânge.

Cutremurul de anul acesta este tot un semn dela Dumnezeu, prin care Părintele cel Ceresc ne dă:

TREI INVAȚAMINTE

Intâi. Cât de mare este Dumnezeu. Intreaga natură, întreg universul se frământă. Pământul cât este el de mare era nimica, în fața puterii Lui. Aș vrea să vadă orbii cari zic că nu-i Dumnezeu sau care zic că natura este totul că iată natura își are stăpân.

Natura e numai făptura mâinilor Lui pe care El o poate sfărâma așa precum fărămițăm noi o frunză între degete.

Al doilea. Cât de mici suntem noi oamenii. Aș fi vrut să stau de vorbă cu cei necredincioși, cari trec fluerând pe lângă Sf. Biserică, înjură de toate cele sfinte, batjocoresc preoții, etc. In noaptea aceea de groază și disperare aș fi vrut să-i rog: «Hai arătați-vă vitejia. Luați-vă la luptă cu Dumnezeu și-L învingeți ca să arătați și la alții că necredința voastră stă în picioare.

Dar ce văd ?! Voi dați fuga afară și vă ascundeți îngroziți din fața Lui. Sărman ticălos, nenorocită făptură omenească, măcar acuma trezește-te din nebunia ta!

Al treilea. Inainte de a se reprezenta o piesă pe scena unui teatru se face înainte o repetiție generală și dacă totul merge bine, îi dă drumul. Acest cutremur a fost o repetiție generală ca să vedem noi înșine, cum suntem pregătiți pentru sfârșitul lumii.

Am vizitat răniții din spitale. Nu erau unii spovediți și împărtășiți dela botez. Cei mai mulți și-au petrecut ziua fără rugăciune, Duminica fără Sf. Biserică, anul fără spovedanie și împărtășanie și astfel i-a prins nenorocirea morții sufletește.

Am vizitat morga. O vedenie îngrozitoare: capete sfărâmate, mâini și picioare rupte, trupuri expuse goale, schilodite, arse și stâlcite cum n'am mai văzut niciodată. Totuși se vedeau la unele cocoane sprincenele scoase, unghiile dela picioare proaspăt făcute cu ojă, etc. și asta mi-a fost destul ca să-mi dau seama ce grijă, câți bani și cât timp cheltuiau pentru Măria Sa Stomacul, pentru mândrie și mai ales pentru plăcerile corpului.

Fraților! Dacă acest cutremur v'a spăimântat corpul și nu v'a cutremurat sufletul și nu v'a hotărît ca măcar acuma să luați viața în serios, să vă gândiți la Dumnezeu și să vă întoarceți la El cu fața întreagă, zadarnice au fost toate jertfele făcute de cutremur. Dacă dimpotrivă acest semn ceresc v'a hotărît la o viață nouă, oricât de mult ne-a costat, totuși nu e prea mult, fiindcă mântuirea noastră e mai de preț decât toate comorile pământului și pentru asta să dăm slavă lui Dumnezeu.

PAR. ȘT. PAL.

Mânăstirea Bistrița (Piatra)

Să ne gândim la Căpitanul nostru

Dragă d-le Clime

1) Primit scrisoarea. / Răspund cu întârziere [illegible] am stat la București 6 zile. Acolo am aranjat și încercat unirea tineretului din toate societățile și jurnalele în „Garda de fer" pentru apărarea Basarabiei. Sper că ne-a reușit.

2) [illegible] „carte" [illegible] atingere a legionarilor cu celelalte grupări, [illegible] pe care am dorit-o, sper că legionarii [illegible] vor rupe [illegible]

[illegible] Marea Victorie [illegible] modernă.

3) [illegible]

4) [illegible] apărut 10 mart. [illegible] documente.

5) [illegible]

6) [illegible] maxime [illegible]

10 pachete.

În fine, și vom [illegible] neîncetat la gloria zilelor de mâine.

27 Mart 930 Iași.

Cu drag Corneliu [illegible]

Domnului Inginer Clime, avocat

com. Domnești

Jud. Muscel

Din gândurile Căpitanului

Ne găsim pe un drum de complectă revoluție spirituală și morală. In această țară există un reazăm, un stâlp puternic în jurul căruia se produc toate schimbările, cari susțin și garantează victoria: este Căpitanul.

In prezent, pretutindeni, se stabilește o concepție care pentru noi legionarii de mult este credință: *că totul purcede dela Căpitan.*

Nimeni nu va fi în stare să se abată dela această lege, care se înfige ca o fatalitate, ca un destin ceresc în câmpul ce desparte sfârșitul unui drum de veacuri și începutul unei noui istorii, fără îndoială, hotăritoare pentru întreg viitorul nostru.

Aici, la această răscruce de drumuri, stau aproape sfârșitul și începutul, blestemul și binecuvântarea, moartea și învierea. Peste veacuri, pornind în frunte cu Căpitanul, vor păși toate generațiile ce ne stau înainte. Toate planurile, toate clevetirile, toate valurile de ură și dușmănie, întreg preavăzutul și neprevăzutul, vor cădea la picioarele Căpitanului.

Așa cum spune martirul legionar Dr. Ionel Banea, în cartea sa, «*Căpitanul este o piatră de hotar; o graniță, o sabie întinsă între două lumi. Una veche pe care o înfruntă cu bărbăție distrugând-o, alta nouă pe care o creiază, îi dă voință, o chiamă la lumină*».

Căpitanul a trasat și linia de sărăcie și bogăție legionară. Cu puterea de intuiție pe care o stăpânea, a pătruns adânc în legalitatea care caracterizează viața socială românească.

Războiul mondial a adus în țara noastră, împotriva tuturor așteptărilor, o inversare a valorilor, care a provocat apoi o turburare permanentă a vieții de Stat, și care nu putea lua sfârșit până la restabilirea unui echilibru, în primul rând spiritual și moral.

Cum s'a ajuns la această situație?

1. *Din lipsa unei unități sufletești.* După unire se găseau la un loc români din diferite regimuri străine; legătura lor interioară ori cât de puternică era sufletește, a fost totuși stânjenită pe teren. O spiritualitate românească încă nu se definise. Clasa conducătoare s'a arătat incapabilă de dragoste pentrucă era crescută într'o spiritualitate străină.

2. *Viața economică a țării a fost cucerită de elementul jidovesc.* In timpul războiului nu s'a purtat o politică economică națională, cum de altfel nu s'a purtat nici mai înainte. Atmosfera aceasta sprijinită și de spiritul stăin și cu totul îndepărtat de nevoile poporului românesc, a fost foarte bine întrebuințată de jidovi. Recunoașterea drepturilor politice care a venit la câțiva ani după războiu, a însemnat numai recunoașterea unei stări de fapt, fiindcă jidanii ajunseseră stăpânii țării.

3. *Decadența complectă a clasei conducătoare.* Pe terenul vieții politice apare o categorie de oameni: parveniți prin excrocherii, lipsa de scrupule, lingușeli, cari sunt simpli intermediari, simple unelte ale elementului jidovesc față de conducerea țării. Jidovii caută să ajungă conducători de drept. Jos a rămas poporul, țărănimea și muncitorimea, exploatată fără milă. Funcționarii de Stat ajung și ei la remorca politicianismului. Intregul popor trăind cu grija permanentă a zilei de mâine și speculat de jidovi și de clasa conducătoare, a pornit pe drumul unei sărăcii tot mai grele, in schimb bogățiile țării apucau drumul străinătății, politicianii adunau averi fabuloase. Și sărăcirea poporului român se îndeplinea pe toate căile în favoarea poporului jidovesc și a acoliților lui, politicianii cari se rupseseră dela matca românismului. Cultura națională ajunsese pe mâna jidanilor, știința românească în agonie, comerțul înstrăinat, până și agricultura intra prin mâini străine. Pentru această stare de lucruri sunt vinovați toți oamenii politici, toate guvernele într'o măsură mai mică sau mai mare.

Lupta poporului român

Deaceea Mișcarea Legionară pornind pe drumul de ridicare a poporului românesc pe toate planurile, încercând să restabilească armonia și echilibrul în viața neamului, a trebuit să se găsească în luptă cu toate forțele politice din această țară. Indiferent dacă lupta s'a dat pe față sau în surdină, dacă politicienii manevrau sau nu din umbră. Pentrucă întreaga clasă conducătoare dela noi era exploatatoare sau câștigată de partea celor ce exploatau poporul, Mișcarea Legionară, ridicându-se din mijlocul poporului și pentru popor, a însemnat în primul rând lupta poporului român împotriva propriei sale clase conducătoare. Dar din punct de vedere al tehnicei de luptă, de o parte era bogăția personificată și de alta sărăcia cea mai lucie, reprezentată prin poporul român. Mișcarea Legionară nu-și putea porni lupta decât din sărăcie și în numele sărăciei, dar ea nu pornea pentru a sărăci mai departe poporul român, ci pentru a-l ridica și din punctul de vedere al bogăției materiale și a celei spirituale la locul pe care-l merită. Mișcarea Legionară a pătruns din această cauză mai întâi, în casele oamenilor sărmani, necăjiți și amăriți, acolo unde însă pe lângă întunericul neștiinței și sărăciei, mai licărea o cât de mică scânteie de conștiință românnească, unde mai era putere de credință în Dumnezeu, pentru a mobiliza toate energiile spirituale ale neamului împotriva materiei din pricina căreia sufletul românesc era înăbușit și poporul român exploatat fără milă.

Pe când toate partidele politice își câștigau voturile cu bani, într'o vreme când toată lumea credea că nimic nu se poate face fără bani, Legiunea «Arhanghelul Mihail» a luat ființă pornid dela icoană. Impotriva ei însă, se coalizau toți deținătorii bogățiilor materiale.

«Să pornești la organizație politică fără nici un ban, spune Căpitanul în cartea «Pentru legionari» era o greutate și o cutezanță. In acest secol, în care materia este atotstăpânitoare, în care nimeni nu pornește la ceva cât de mic fără să se întrebe mai întâi «câți bani are». Dumnezeu a vrut să arate, că, în lupta și biruința legionară, materia nu a jucat nici un rol.

Prin gestul nostru cutezător, ne desolidarizăm de o mentalitate a tot stăpânitoare, peste veac și peste lume.

(CONTINUARE IN PAG. 10-a)

Ucidem în noi o lume, pentru a înălța o alta, înaltă până la Cer. Domnia absolută a materiei era răsturnată, pentru a fi înlocuită cu domnia spiritului, a valorilor morale.

Nu negăm și nu vom nega existența, rostul și necesitatea materiei în lume, dar negăm și vom nega deapururi dreptul stăpânirii ei absolute. Izbeam, așa dar, într'o mentalitate în care vițelul de aur era socotit ca centru și înțeles al vieții. Ne-am dat seama că pe calea aceasta, a raporturilor răsturnate, între spirit și materie, am secătuit în noi orice curaj, orice putere, orice credință și orice nădejde. Singura forță morală în începuturile noastre nu am găsit-o decât numai în credința nestrămutată că plasându-ne în armonia originară a vieții — subordonarea materiei spiritului — vom putea învinge adversitățile și vom putea birui în contra puterilor satanice, coalizate în scopul de a ne nimici».

Lupta care s'a dat timp de 18 ani, nu a putut sfârși decât cu înfrângerea materiei de către spirit.

Banul a fost învins de către credință, putere de sacrificiu, dragoste. De astăzi înainte prin biruința legionară, prin biruința duhului sărăciei, care înseamnă distrugerea în noi a duhului de exploatare, poporul român va putea deveni cu adevărat bogat și va putea folosi toate marile bogății naturale ale pământului românesc. Prin biruința asupra materiei, se va asigura dreptul la viață românului, fără împrumuturi din afară destinate a fi rulate de clasa conducătoare.

REVOLUȚIA LEGIONARA

Dar prin introducerea ordinei și echilibrului în viața de Stat, prin împlinirea așa dar a revoluției legionare, românul își primește dreptatea în țara lui. Sărmanul își va primi pâinea, lumina va intra acolo unde este întuneric. Biruința legionară va aduce, sănătate celor bolnavi, rânduială în toate direcțiile, cumpătare în toate atitudinile, credință în Dumnezeu, înlăturarea câștigurilor prin fraudă și hoție. Toate acestea sunt bogății câștigate pentru poporul român, prin duhul sărăciei pe care l-a dat Căpitanul elitei legionare. Căpitanul a pornit la formarea tuturor elementelor pentru asigurarea echilibrului în viața neamului nostru.

Prin taberele de muncă, șantiere, unde se creiază din nimic sau în cel mai bun caz din sărăcie, se face școala elitelor. Camarazii din toate părțile țării și din toate categoriile sociale, învață să trăiască în armonie, să muncească și să se hrănească cu ce dă Dumnezeu, dar mai ales să înțeleagă, că prin muncă, nu numai că se poate înlătura sărăcia dar se distruge și spiritul de comoditate și exploatare. Conducătorii neamului se deprind a trăi și a lupta cu strictul necesar. Pentru prima dată în istoria neamului românesc, apare această formulă salvatoare: Curajul de a privi sărăcia în față și mai mult de a o lua ca deviză și a birui prin ea.

Dar asta mai înseamnă în acelaș timp și încadrarea noastră pe linia noului destin european, care pune munca înaintea tuturor valorilor economice.

Deci, încăodată, Legiunea aduce ridicarea săracului la rangul de om și reducerea bogatului din starea de a tot stăpânitor în rostul lui, devenind folositor și unul și celălalt societății, neamului și țării, pe calea progresului, prin Legiune.

Singurul care trebue să se apropie cât mai mult de sărăcie, în sensul moral al cuvântului, prin eliminarea din sufletul lui a tot ce poate fi exploatare, poftă de îmbogățire personală, îngâmfare și comoditate, este conducătorul, omul politic, în seama căruia cade misiunea de a organiza Statul, îmbogățindu-l și de a reglementa raporturile dintre clasele sociale, ajutându-le să-și câștige prin muncă: avere și putere, care să fie motiv de întărire a Statului și nu elemente de desagregare.

Sfârșesc cu reproducerea jurământului gradelor legionare, pe care Căpitanul l-a luat la mormântul Moța—Marin și ni l-a încredințat să-l ducem mai departe din generație în generație, jurământ care stabilește în limbajul legionar, condițiunile elitei legionare:

1. Trăirea în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială;

2. A trăi o viață aspră și severă cu alungarea luxului și îmbuibării;

3. A înlătura orice încercare a exploatării omului de către om;

4. A jertfi permanent pentru țară;

5. A apăra Mișcarea Legionară cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea să o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar înalta linie morală.

Acesta este înțelesul sărăciei și bogăției legionare».

VASILE IASINSCHI
Ministrul Muncii

Muntence din țara Moților

Să ne ridicăm cu gândul
la camarazii noștri căzuți pentru Legiune

GH. CLIME

La mormântul lui Gheorghe Clime

S'a luptat cu moartea în toate prigoanele. Dârz. Românește. Și a învins.

Lipsuri, maltratări și închisori i-au fost pâinea cea de toate zilele.

Lupta îi era scopul existenții. Primejdia biciul vieții.

Nu era tulnic să hăue văzduhurile a jale sau război, care să nu fi vrăjit prezența răscolitoare, de elan a omului cu frunte de catapeteasmă și cu privire de oțel subt umbrarul sprâncenelor dace.

In fruntea studenților, a muncitorilor, în fruntea legionarilor țărani, cot la cot cu Căpitanul, a luptat în toate bătăliile, a clintit toate șovăelile, a sfruntat toate mișeliile, a cutezat toate îndrăznelile și s'a ridicat pe sine și pe ai săi pe crestele marilor vredniciii.

A îmbrățișat moartea în tranșeele Spaniei în lupta pentru cruce, dar moartea a alunecat din strânsoarea brațelor sale de urs.

Da! In luptă voinicească nu putea fi răpus. De aceia a fost ferecat în lanțuri de călăi, chinuit și flămânzit o jumătate de an în celula dela Râmnicu-Sărat și apoi ucis prin mijloacele inchizitoriale descoperite de viclenia diavolului.

Zadarnic. Gheorghe Clime, legionarul, comandantul, nu a putut fi înfrânt.

Voința lui oțelește voința sutelor de mii de cămăși verzi.

Porunca lui cu rezonanța de tunet cutremură văzduhul înălțimilor și ne călăuzește pașii spre urcușul spinos, dar sublim al biruinței. Al biruinței legionare.

CORNELIU GEORGESCU

A murit părintele Moța

S'a stins din viață părintele Ion Moța. Vajnicul apărător al drepturilor Ardealului; gazetarul de frunte care s'a coborît cu scrisul în mijlocul poporului, înălțându-l; nezdruncinatul propovăduitor al credinței legionare. Părintele din sângele căruia s'a născut un sfânt: Ionel Moța.

A suferit în viață. Inchisorile i-au sfâșiat carnea, dar i-au oțelit sufletul. De luptat a avut cu ura sălbatecă a Ungurilor. Dar a biruit odată. Rămânea să birue și acum. In luptă s'a aruncat, în primele rânduri să înfrângă fărdelegea unor conducători răi care au încercat să ucidă pentru totdeauna tineretul. Și i-a înfrânt.

Sub ochii Părintelui începea să se înfiripe o țară tânără, verde, plină de credință în viitor.

Dar Dumnezeu l-a luat. Să se odihnească pe brațele raiului tâmpla încărunțită de șaptezeci și două de toamne. Pe piept să-i aștearnă voalurile albastre ale liniștei. Căci flacăra credinței lui a rămas zestre vie în inimele legionarilor.

Astăzi, îngenunchem smeriți, dar plini de nestrămutată încredere, la picioarele neînduplecatului Părinte al „Libertății".

Luptă şi Lumină

O muncitorime bucuroasă de viaţă

Nu e destul ca un popor să fie înzestrat cu darurile minţii. Fiecare cetăţean trebue să aibă şi un corp sănătos. Dar pe lângă corpul sănătos el trebue să împrăştie pretutindeni bucuria vieţii, dorul, setea de a trăi muncind. Naţiunile care duc pe umeri sarcina neîncrederii în puterile lor, nu pot înfrunta obstacolele. Faţa închisă, bântuită de nourii suferinţelor san de furtunile revoltei; obrajii palizi din pricina gândurilor negre; mişcările corpurilor şovăitoare, dibuind mai mult prin întuneric, pline de îndoială; iată semne care arată că un popor ascunde sământa boalei.

Dar împotriva acestor stafii negre trebue să luptăm din răsputeri. Intrebuinţând toate mijloacele. Să vărsăm mulţumire sufletească şi încredere în sufletul muncitorilor. Să-l ridicăm din mlaştina în care l'a împotmolit un stat capitalisto-burghez avar şi cu dispreţ pentru muncă.

O muncitorime veşnic nemulţumită foloseşte scopurilor comuniştilor. De aici ei îşi recrutează batalioanele de complotişti şi hoarde însălbătăcite pentru distrugerea civilizaţiei. Cu aceste minţi întunecate de ură ei lovesc în uşile bisericilor şi în cele mai bune înfăptuiri de artă. Unelte oarbe care dărâmă totul împrăştiind în schimb nemărginirile deşertului care înspăimântă. Şi comuniştii au tot interesul să le îndrepte ura şi nemulţumirea împotriva culturii ca muncitorii să nu aibă timp să se gândească la crimele pe care le săvârşesc acei ce conduc revoluţia roşie.

Dar această ceaţă deasă este ruptă depe obrazul muncitorilor în statele naţionaliste. Muncitorul nu este părăsit. O grije deosebită i se dă. Nu numai plata muncii în bani, ci şi plata muncii în suflet. O adevărată şcoală de unde se ridică dârji muncitorii. Totul este întrebuinţat pentru a-l fortifica. Pentru a-l înzdrăveni pe muncitorul care sapă ţărâna din greu. Pe muncitorul care stă ceasuri întregi în fabrică.

In Germania această însănătoşire se face deschizându-i-se larg uşile naturii verzi şi pline de viaţă. In timpul concediului pe un preţ aproape de nimic el străbate ţara în lung şi în lat. De mijloacele de transport se îngrijeşte statul. Automobilele vechi care sunt aruncate şi nu mai folosesc la nimic sunt rechiziţionate şi reparate pentru a putea fi puse din nou în funcţiune. In acestea vor călători excursioniştii muncitori. Hoteluri care nu sunt frecventate de prea mulţi clienţi sunt puse la îndemâna lor. Corăbii care se odihnesc roase de vremi la mal sunt controlate, reparate ca mai apoi să poată fi din nou împinse în largul valurilor. Mai ales sunt folosite corăbiile cu pânze. Drumurile de fier sunt într'o largă măsură întrebuinţate. Astfel că acel ce n'ar putea vedea nici odată ţara dacă ar fi lăsaţi să călătorească cu propriile lor puteri, prin ajutorul organizaţiei «Forţă prin bucurie» îşi încarcă sufletul cu privelişti noi. Munţii împăduriţi cu straşini grele de cetină; păraie şerpuitoare care se pierd în dese lunci; piscuri înalte pe unde deabea urcă piticii arbuşti şi pe care greu se caţără alpiniştii; ruinele care amintesc de trecut; biserici pline de suflet; totul este gustat în timpul excursiilor.

Fabrica i-a închis o parte din lume. Obosit de lucru când ese nu are timp să o vadă. Acasă mereu are câte ceva de făcut. Şi... dintr'odată nesfârşitul verde, cu soare cald, cu aer sănătos năvălind şi străbătându-i vinele. Ne putem închipui lăcomia cu care soarbe din larg umflându-şi nările şi plămânii.

In aceste excursii făcute pe jos, cu trenul, cu automobilul sau cu vaporul, o strânsă prietenie se înfiripă. Inimi se apropie. Simţiri se mărturisesc. Deosebiri de clasă şi avere dispar ca prin farmec. Naţiunea se închiagă pe ciment de dragoste. Pe cărămizi de camaraderie creşte puternica comunitate naţional-socialistă.

La întoarcere muncitorii intră din nou în fabrică. Dar câtă deosebire. Pe faţa lor nu se mai văd întunecatele semne de întristare. Brazdele depe frunte au dispărut. Ochii plini de căldură îmbrăţişează lumea. Parcă totul ar fi al lor. Braţele se mişcă mai repede. Lucrul este făcut cu mai multă râvnă, cu mai multă pricepere. Sunt mulţumiţi şi patronii. Cunoscând roadele excursiei ei le sprijină cu bani dar şi cu sufletul. Nu sunt mărginiţi şi hrăpăreţi. Au înţeles duhul nou care înfierbântă şi schimbă o întreagă mentalitate.

La noi, în trecut nu s'a făcut nimic pentru muncitori. Au fost lăsaţi pe drumuri lucrătorii. Au fost batjocoriţi. O clasă parazitară compusă din cea mai mare parte din evrei l'au stors de puteri, i-au sdruncina sănătatea în grele munci. Nu l'au ridicat la un nivel mai înalt. Nu i-au insuflat curajul şi tăria de a se măsura cu vremurile protivnice. In locul traiului bun l'au aruncat în ghiarele mizeriei. Munca nu i-au protejat-o. Urmare dezastruoasă: un neam slăbit. Cea mai mare crimă. Dar se cere neapărat repararea greşelilor. Cu hotărîre. Prin toate mijloacele ce ne stau la îndemână. Să sguduim pereţii pământului cu voinicele coloane de muncitori legionari.

Organizaţia «Luptă şi lumină» a luat naştere. Tocmai pentru a se pune în slujba muncitorului. Scopul ei este de a întrebuinţa cu folos timpul liber al lucrătorilor. E bine însă ca muncitorul singur să pornească la drum. Să se gândească bine ce are de făcut. Să pornească mişcare mare de folosire a timpului liber.

Statul să-i sprijine numai năzuinţele lui bine înţeles dacă sunt bune. O lege nu foloseşte la nimic dacă nu este izvorită dintr'o stare de fapt. Muncitorii văzând că n'au echipe de sport să se strângă şi să şi le facă; văzând că au nevoie de teatru pentru a se lumina: să-şi înfiripeze cu artişti din mijlocul lor mici

Schitul Jghiabul

trupe de teatru. Statul numai să-i supravegheze şi să-i îndrepte pe calea cea adevărată. In felul acesta nimic nu va fi sterp. Totul ce se va face va fi făcut cu suflet şi trainic.

Văi întinse pe unde poţi călători admirând crestele munţilor; păduri dese pe vârfuri sfârtecate de vreme; mânăstiri pline cu odoare presărate din belşug datorite evlaviei voevozilor; urme de cetăţi; în sfârşit nesfârşitul cerului albastru care se reazimă de munţi; toate ar putea fi gustate şi de muncitorul nostru ca în alte ţări. Trebue numai ca muncitorii să dorească acest lucru, statului rămânându-i în grijă de a le face înlesniri de călătorie.

Dar până atunci muncitorul legionar întinde hotărît pe caldarâmul pietros al străzilor piciorul, energic, în lungi formaţii de marş. Işi petrece în felul acesta deocamdată timpul liber. Cântecele verzi umplu văzduhul şi risipesc nourii. Forţa se împrăştie din belşug. Chipul lui e brăzdat de nevoi dar e mândru. Pieptul desvelit în aerul rece; privirile pătrunzătoare cu care înfruntă ziua de mâine dovedesc cu prisosinţă că muncitorii români îşi oţelesc inimile, îşi rup depe obraji întunericul nedumeririlor şi ezitărilor, îşi croesc drum plin de curaj prin vitregia vremurilor. Şi vrând nevrând te subjugă această imensă putere de viaţă, proaspătă şi tânără a muncitorilor care păşesc în desăvârşite cadenţe, «cu zâmbetul pe buze», spre biruinţă.

TEODOR ILIUŢ

Muncitorul legionar

I.

Capitalistul şi Comunistul

O revoluţie numai atunci aduce dreptate, când porneşte de la schimbarea înspre bine a omului. Ceeace hotărăşte cumpăna dreptăţii nu sunt teoriile fluturate de oameni, nu sunt programele, fie că ele se numesc democratice, comuniste sau naţionaliste, nu este nici numele formei de stat, ci mai întâi vrednicia oamenilor, cari sunt puşi să facă dreptate

Ceeace hotăreşte în toate împrejurările este omul, iar valoarea omului atârnă de credinţa, de hotărîrea, de părerile pe care şi le-a format omul faţă de lucruri, faţă de viaţă şi de moarte, sau cum se spude concepţia lui despre lume şi viaţă.

Revoluţiile naţionaliste de renaştere a Europei, au adus mulţumirea, puterea şi dreptatea pe care nimeni nu a putut-o da până azi popoarelor, pentru că au pus la temelie două lucruri şi anume: mai întâi o nouă concepţie de viaţă pentru tot poporul şi al doilea au găsit mijne de concepţia lui despre lume şi *din mijlocul poporului*, pe cei cu adevărat vrednici pentru a conduce.

Muncitorimea din toate ţările a trăit până acum în necontenite frământări, a îndurat mai mult de cât ori cine, pe spatele ei s'au zidit palate pentru alţii şi s'au sprijinit toate huzuririle lumei şi n'a putut cu tot sângele vărsat să câştige dreptatea pe care o merită, pentru că de o sută de ani a luptat pe un drum greşit. Pentru că din vina conducătorilor ce i-a avut, muncitorimea nu s'a putut ridica din mocirla sufletească a burgheziei capitaliste ,care a exploatat-o până azi. Pentru că, cu toată lupta care a dus-o pentru dreptate nu şi-a găsit un conducător adevărat care să ridice sufletele muncitorilor la înălţimea dreptăţii pe care o cereau. Muncitorii rămânând cu sufletele în mocirla democraţiei, la concepţia de viaţă a democraţilor nu au putut câştiga nici o victorie durabilă.

Concepţia despre lume şi despre viaţă a burgheziei din veacul trecut este aşa zisa concepţie materialistă: oamenii vedeau în lume numai bani sau mizerie. Fericirea consta în bogăţie şi plăceri lumeşti. Scopul vieţii este după materialişti de a obţine plăcerile lumeşti. Şi pentru a le obţine nu e nevoie de cinste, de muncă, de onoare; toate mârşăviile dacă pot aduce plăceri sunt admise şi sunt drepte. Astfel burghezia exploatatoare vorbea în numele democraţiei, adică în numele poporului exploatând pe de altă parte fără cruţare muncitorimea şi poporul. Şi pentru că popoarele cu toată răbdarea cu care îndurau, râvneau din inimă să scuture jugul, să folosească singure rodul muncii lor, democraţiile tot cântau mereu de «libertate» şi le exploatau în numele «libertăţii», «fraternităţii»» şi «egalităţii». Pe de o parte democraţii îşi făceau socoteala că orice libertate haotică nu poate duce decât la haos şi în acest haos cine e mai puternic, cine e mai bogat poate exploata în linişte. Pe de altă parte însă când cei oropsiţi îşi strângeau rândurile, când muncitorii îşi cereau drepturile, democraţii se ridicau val vârtej împotriva libertăţii acesteia care pentru ei însemna «readucerea barbariei evului mediu», «distrugerea libertăţii popoarelor». Dorul de libertate al muncitorilor era înfrânt cu tunurile. Democraţii vorbeau de «egalitate», dar asta însemna numai egalitatea cu cei mari. Nu era vorba de egalitate cu poporul de muncitori Democraţii vorbeau de «fraternitate» dar fraţii erau numai bancherii şi exploatatorii francmazoni şi jidovi.

Pentru a face dreptate poporului deci, nu interesează *în numele cărei formule se face* dreptatea. Nu interesează *cum* vorbeşti despre dreptate ci *cum o faci*. Când e vorba de dreptate pentru cei mulţi, întrebarea este dacă oamenii puşi să o facă, dacă *conducătorii* trăesc cu tot sufletul pentru dreptate şi dacă sunt destul de vrednici, de hotărîţi, şi dacă au destul bun simţ pentrucă mijloacele cele mai potrivite pentru a se face dreptate se găsesc întotdeauna, pentru cine e hotărît să o facă.

In schimb şi formulele cele mai bune sunt bune numai în mâna unor *oameni* buni. Din mâna celor răi nu poate eşi nimic bun. Ei compromit şi cele mai frumoase gânduri, în mâna lor se prăbuşesc cele mai frumoase planuri.

Acesta este cazul socialismului şi comunismului. Politica muncitorimei find luată în antrepriză de socialiştii evrei, a fost dusă pe un drum de moarte. Pentru că rasa evrească nu poate fi decât exploatatoare. Ea nu a fost nici odată în stare să lupte pentru dreptate. Evreul nu e capabil decât de ură, distrugere şi exploatare. Doctrina comunismului fiind făurită de „evrei nici nu se putea *baza pe dragoste, pe muncă şi pe onoare*.

Dimpotrivă, Karl Marx vorbeşte numai instinctelor de distrugere a omului: «Proletari din toată lumea uniţi-vă, voi nu aveţi nimic de *pierdut*, nu aveţi de cât de *câştigat*».

Marx a înţeles foarte bine spiritul hrăpăreţ şi exploatator al democraţilor de pe vremea sa pentru că acesta era tocmai spiritul jidovesc care cuprinsese toată lumea. Marx a înţeles ce vrea să spue libertatea democratică, pentru că formula «libertate, egalitate, fraternitate» este de origină francmazonică şi jidovească, dar ca evreu nici el nu s'a putut ridica la o concepţie mai înaltă creatoare de dragoste, nu a putut eşi din mocirla materialismului jidovesc. Ca evreu nu se putea ridica de cât împotriva dragostei, uitând de muncă şi onoare. Ca evreu nu se simţea legat cu nimic de odoarele pe care le-au moştenit popoarele din trecut, de istoria lor, de cultura şi de religia lor, nu se simţea legat nici de munca lor. Deaceea s'a ridicat şi a cerut muncitorimii să distrugă toată moştenirea lăsată de la strămoşi, După Marx erau vinovate de nedreptatea ce se făcea muncitorilor, până şi zidurile de biserici şi mânăstiri clădite tot cu truda a milioane de muncitori.

Atât de mare era mizeria muncitorului încât nici el nu a putut înţelege că vina o poartă numai spiritul jidovesc de exploatare care cucerise până şi pe slujitorii bisericii. La glasul lui Marx, ei s'au ridicat până şi împotriva bisericii.

Şi mai departe, pentrucă jidanii nu au o ţară a lor şi sunt răspândiţi pe tot pământul, Marx a cerut muncitorilor să se ridice împotriva

tuturor Statelor şi să clădească un Stat jidovesc universal, în care neamurile cu deosebirile lor naturale, vor bâigui ca nişte turme imense păstorite de Israil. Marx nu a putut lupta împotriva aşa zisei libertăţi democratice, dimpotrivă a susţinut-o, căci s'a dovedit, această libertate, a fi calea cea mai bună prin care o ceată bine organizată să poată manevra şi exploata în voie mulţimile oarbe.

Cele două concepţii aşa dar, capitalismul şi comunismul se aseamănă ca două picături de apă, pentru că *pornesc* amândouă de la acelaşi fel de a privi lumea şi viaţa. Ideia de temelie este *distrugerea şi exploatarea*. Arma cea mai întrebuinţată este minciuna. Democraţii şi comuniştii nu vorbesc de cât de libertate, drepturi, fericiri viitoare cu toate bunătăţile pământului, ca şi când nu ar trebui să existe şi disciplină, şi datorii şi muncă. In Statul democratic muncitorul devine sluga burghezului capitalist, în Statul comunist e sluga veşnică a «tovarăşului» comisar evreu cocoţat în fruntea muncitorilor creştini, devine sluga veşnică a Statului, care stăpâneşte ca un capitalist mult mai puternic împotriva că ruia nu există opoziţie.

Atât pentru exploatatorul capitalist cât şi pentru cel comunist. singurul scop al vieţii sunt bunurile acestei lumi. Toate mijloacele pentru a ajunge la ele sunt bune.

Atitudinea sufletească şi la capitalist şi la comunist, este *ura*. Ura între clasele sociale, ura între fraţi. Burghezul exploatator dispreţueşte tot ce nu e burghez. Muncitorul comunist urăşte tot ce nu e din clasa lui. Munca însăşi e urîtă şi dispreţuită. Nu există în democraţie şi comunism o concepţie creatoare a muncii.

Muncitorul comunist nu se mândreşte cu munca lui, el visează mereu la huzuriri şi la exploatarea altuia şi şi-ar schimba ori când locul cu un capitalist. Nu se va da nici când într'o parte de la bucuriile lumeşti.

Capitalistul dispreţueşte munca, şi în special munca manuală este pentru el o ruşine, Muncitorul comunist simte apăsarea acestei ruşini. Lui însuşi îi e ruşine de munca lui, de opera mâinilor lui pe care e gata să o distrugă fără nici o remuşcare. Deaceea muncitorul comunist în loc să se gândească la îmbunătăţirea muncii, se gândeşte mai degrabă la acapararea posturilor de conducere unde crede că va scăpa de muncă, Ori, această atitudine sufletească e atât de distrugătoare încât împotriva ei a trebuit să ia măsuri însăşi Statul comunist. Efectul acestei atitudini însă, a lăsat urme pentru totdeauna în acest Stat, unde în locul **dragostei de muncă** a trebuit să se declare **munca obligatorie**. («Cine nu lucrează nu are dreptul să mănânce» Trotzki).

Dar asemănările între democraţia capitalistă şi comunism, merg şi mai departe în atitudinea faţă de biserică, de familie, de societate. Burghezul nu iubeşte biserica, pentru el nu există Dumnezeu, Pentru că burghezul nu are putere de credinţă, el este laş şi slab sufleteşte. Chiar dacă se duce la biserică o face ca fariseul, pentru a se putea arăta în faţa lumii cu putere de credinţă şi cu suflet mare.

Comunistul e mai rincer: el luptă împotriva bisericii pe faţă. El o declară de-a dreptul că nu crede în nimic, decât în bucata de pâine, care-l ţine de azi pe mâine. Părerea lui este, că între om şi animal nu e nici o deosebire. La muncitorul comunist nu e vorba însă de laşitate, sufletul lui e cuprins de ură. In el nu încape Dumnezeu, care e dragoste. Ura însă pe care jidanii au întipărit-o comunismului, face cu timpul muncitorimii o educaţie a laşităţii, care se întoarce întotdeauna împotriva comunismului. Ori unde s'au înfruntat naţionalismul cu comunismul, a învins întotdeauna naţionalismul, căci dragostea aduce pretutindeni şi curaj şi putere de jertfă mai mare. Ura jidanilor împotriva lui Hristos, a fost semănată în comunism. El s'a îndreptat împotriva culturii şi civilizaţiei creştine. A distrus opere cari nu se vor putea reface nici odată.

Pentru exploatatorul capitalist legăturile familiare sunt o povară. Copiii şi mamele cer pâine, cheltuială. Familia nu e un lucru care poate fi exploatat, dimpotrivă ea te exploatează. Chiar «burghezii buni», cari, se gândesc la copiii lor, iau toate măsurile pentru a avea cât mai puţini copii, pentru a le lăsa zic ei, o moştenire cât mai mare şi un trai cât mai fericit. Nu interesează dacă neamul moare din lipsă de copii,

Comunistul ajunge pe altă cale la distrugerea familiei. Familia e o pacoste pentru care trebue să muncească, un jug, care-l obligă, ar zice Marx, să fie sclavul obiceiurilor trecutului, care pentru că nu sunt jidoveşti, trebuesc desfiinţate.

Burghezul capitalist, vobeşte de naţionalism şi de neam, dar nu le serveşte ci le exploatează. Comunistul luptă deadreptul împotriva neamului.

Aşa dar, în atitudinea lor faţă de toate aspectele vieţii, burghezul exploatator nu se deosebeşte de comunist, decât în formă, în fond ei sunt doi flămâzi care se războiesc pentru aceiaşi bucată de pâine.

Deaceia azi, când popoarele se ridică şi-şi cer din nou dreptul la viaţă, atât capitalismul exploatator cât şi comunismul distrugător, dispar pretutindeni în faţa marşului triumfător al dreptăţii. Toate crizele, toate nevoile din ultimul timp, toate suferinţele popoarelor şi în special a muncitorimii, îşi au originea în suflete hrăpăreţe şi pline de ură ale burgeziei capitaliste şi a le comuniştilor.

Acolo unde s'a introdus ordine naţionalistă a dispărut *şi* exploatarea muncitorului *şi* lipsurile *şi* crizele. A dispărut foamea şi mizeria pentru că a fost înlăturat exploatatorul burghez şi distrugătorul iudeo-comunist.

Pe această linie, pentru a păstra truda strămoşilor noştri în faţa barbariei spiritului jidovesc se ridică, zid până la cer, muncitorul legionar.

GEORGE MACRIN

Muncitor Legionar

Să strângem pământ!
Zid gros
Să clădim în isbelişti de vânt
Pentru crezu-ne nou
Dar cu aspru ecou
Din străfund de pământ.

Pe trepte de munţi —
Pas greu
Să urcăm spre văzduh noi cei mulţi
Şi flămânzi şi desculţi,
Să croim fulgerând
Cer de gând
Pe lungi creste de munţi.

Cu braţe de fier
Nou veac
Muncitor, legionar,
Să-l urcăm pân' la cer
Pe-a pieptului vreri,
Peste-al vremii hotar,
Peste-a noastre poveri
Muncitor legionar.

TEODOR ILIUŢ

Călcăm cu pași de flăcări spre dreptate

Legea care ne trebue

Românizarea personalului din întreprinderi a fost cea mai ocolită problemă în ultimii zece ani, cea mai «delicată», întrucât nimeni n'a avut curajul s'o rezolve așa cum cereau aspirațiile neamului nostru, așa cum dictau imperativele vremii. Toți oamenii politici cari au ocupat fotolii ministeriale în diferite cabinete, toți înalții demnitari investiți cu calități și ranguri de seamă, toți aceștia s'au ferit de problema românizării personalului din întreprinderi, lăsând-o în seama celor ce-i urmau, cari la rândul lor o lăsau moștenire altora. Teama aceasta de care au dat dovadă toți fruntașii regimurilor politice de odinioară, își avea explicația în faptul că țara noastră trăia sub influența intereselor iudeo-masonice, reprezentate cu multă pricepere în mai toate manifestările de viață ale Nației. Impotriva intereselor iudeo-masonice nici un om politic nu se simțea în stare să se ridice, nici o «personalitate» românească nu s'a încumetat să se opună. Era prea puternic capitalul jidovesc din întreprinderile aflate pe teritoriul românesc, ca să încerce cineva să-i reziste. Avea prea multe ramificații acest capital, încât foștii noștri oameni politici mai de voie, mai de nevoie nu puteau scăpa de tentețiile lui. Din aceaste cauze, ca și din altele cu caracter pur politic, mai mult de 80 la sută din întreprinderile din România ajunseseră în mâinile jidovilor. Conducerile erau jidovești, personalul jidovesc, — românii ne având ce căuta în mijlocul lor. Pericolul acestor întreprinderi devenind, așa dar, mai mult decât amenințător. Interese privind până și apărarea națională nu mai erau în siguranță. Singură Nația își dădea seama de urmări. Pentru ea și cu sprijinul ei trebuia să se purceadă la naționalizarea întreprinderilor. Acest lucru nu s'a făcut și așa după cum arată d. V. Iascinschi, minis- tut fi curmată o stare de lucruri asociale, în expunerea de motive care însoțește decretul lege publicat recent cu privire la românizarea întreprinderilor «statisticile oficiale dovedesc că, în ultimii patru ani, cu toată avalanșa de legi așa zise de românizare, personalul întreprinderilor n'a fost naționalizat nici cu 1 la sută».

Este, deci, clar în ce situație se găseau întreprinderile din România la venirea actualului regim. Numai procedânduse fără întârziere, a putut fi curmată o stare de lucruri anormale. Este ceiace s'a și întâmplat datorită decretului lege menționat, din care desprindem următoarele:

V. D.

Afară cu evreii din întreprinderi

ART. 1. — Toate întreprinderile civile sau comerciale, de orice natură, aparținând persoanelor fizice sau persoanelor juridice, cu sau fără scop lucrativ precum și asociațiunile, fundațiunile și stabilimentele de orice fel, nu vor putea avea în serviciul lor, salariați evrei, decât în condițiunile prezentului Decret Lege.

Se exceptează instituțiunile evreești cu caracter strict religios sau cultural.

ART. 2. — Intreprinderile, asociațiunile, fundațiile și stabilimentele prevăzute la art. precedent, sunt obligate să concedieze salariații evrei până la 31 Decembrie 1941, la datele ce se vor stabili prin decizii date de ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, publicate în Monitorul Oficial.

ART. 3. — Salariații evrei concediați în temeiul prezentului Decret-Lege, au dreptul de a fi întrebuințați pentru lucrări de utililate publică, după normele ce se vor stabili prin jurnalul Consiliului de miniștri.

ART. 4. — In vederea acoperirii sarcinilor creiate prin art. 3 din prezenta lege, precum și a altor cheltueli necesitate cu aplicarea acestei legi, toate întreprinderile, asociațiunile, fundațiunile și stabilimentele prevăzuzte la art. 1, indiferent dacă au sau nu în serviciul lor salariații evrei și care au mai mult de 5 salariați, sunt obligate la plata unei contribuțiuni de 1 la sută calculată la totalul salariilor plătite tuturor salariaților. Această contribuție este datorată dela data intrării în vigoare a prezentului Decret-Lege și se va plăti de către întreprinderi, asociațiuni, fundațiuni și stabilimente la Casele de Asigurare, deodată cu contribuția suplimentară de 1,20 la sută prevăzută de art. III din legea Asigurărilor Sociale, prin aceiași listă de plată, în același mod și sub aceleași sancțiuni prevăzute de menționata lege.

ART. 5. — Se consideră salariat în înțelesul prezentului Decret Lege orice persoană care în schimbul unui salariu, prestează un serviciu, indiferent dacă acesta este manual sau intelectual, precum este personalul de conducere, cu excepția patronului întreprinderii, — cel administrativ, technic, de specialitate sau muncitoresc, oricare ar fi modul de salarizare și indiferent de durata sau condițiunile de prestare ale serviciului.

Sunt asimilați salariaților: ucenicii, practicanții precum și cei cari lucrează pentru patron, fără a primi vreun salariu.

In caz de împiedicare și numai pe durata ei, patronul poate fi reprezentat în atribuțiunile lui de un membru al familiei sale.

Sunt considerați membrii ai familiei în sensul acestei legi soțul și copiii precum și ascendenții.

Cine nu intră în prevederile legii

ART. 6. — Sunt evrei în înțelesul legii de față, acei născuți din ambii părinți evrei sau numai din tată evreu, indiferent de religie.

Copii naturali urmează condiția juridică a mamei.

ART. 7. — Nu intră în prevederile articolului precedent:

a) urmașii direcți ai voluntarilor invalizilor și morților din războiul pentru independență din 1877, dacă actualmente sunt creștini;

b) invalizii din războiul de între girea neamului;

c) orfanii rămași de pe urma celor căzuți în războiul pentru întregirea neamului din 1916—1918.

ART. 8. — Prin derogare dela dispozițiunile dreptului comun și legilor speciale de reglementarea muncii, salariații evrei concediați în temeiul acestei legi, nu vor putea pretinde și avea dreptul la alte despăgubiri de orice fel derivând din faptul concedierei, decât cele prevăzute în legea de față, după cum se specifică mai jos:

1. Salariații evrei cari vor fi concediați în prima lună dela data publicării prezentului Decret Lege, vor primi dela întreprindere o despăgubire globală cum urmează:

a) cei cu o vechime în serviciu până la 5 ani inclusiv, vor primi echivalentul salariului pe 15 zile;

b) cei cu o vechime dela 5—10 ani inclusiv, vor primi echivalentul salariului pe una lună;

c) cei cu o vechime dela 10—20 ani inclusiv, vor primi echivalentul salariului pe două luni;

d) cei cu o vechime de peste 20 ani vor primi echivalentul salariului pe trei luni.

2. Cei concediați în a doua lună, vor primi jumătete din drepturile celor specificați la punctul 1, lit. a, b. c și d.

3. Cei concediați în a treia lună vor primi a treia parte din dreptulile celor specificați la punctul 1, lit. a, b, c și d.

4. Cei concediați după a treia lună n'au dreptul la nici o despăgubire.

In nici un caz, despăgubirile globale prevăzute în acest articol, nu vor depăși suma de 60.000 lei, pentru fiecare concediat în parte.

Despăgubirile de mai sus vor fi calculate la salariul avut la data de 1 Septembrie 1940.

Intreprinderile, asociațiunile, fundațiunile și stabilimentele, nu pot acorda salariaților, nici un fel de despăgubiri, sub nici o formă peste cele stabilite în prezentul articol, nici înainte, nici după concediere.

Nerespectarea dispozițiunilor prevăzute în acest articol, se vor constata de organele prevăzute de art. 12 și 26 din prezenta lege și se vor judeca de instanțele prevăzute de legea Jurisdicției Muncii.

In cazul abaterilor prevăzute de al. precedent, întreprinderea va fi obligată să plătească în folosul Fondului prevăzut la art. 4 din prezenta lege, o amendă egală cu de 10 ori suma echivalentul plătit în plus.

ART. 9. — Locurile devenite vacante, prin aplicarea prezentului Decret Lege, sau din orice alte motive vor fi complectate cu români, alții decât evrei, prin oficiile de plasate ale Ministerului Muncii, Sănătăți i și Ocrotirilor Sociale, dându-se preferință refugiaților din teritoriile evacuate, înscriși la Comisariatele respective precum și funcționarilor aparținând cadrului disponibil.

Activitatea corpului muncitoresc legionar în cursul lunei Octombrie 1940

Circulara No. 7

In luna Octombrie 1940, garnizoana București din Corpul Muncitoresc Legionar a avut una dintre cele mai rodnice activități.

Au funcționat în cursul lunei 1377 de cuiburi cu 13.121 de membri. S'au ținut 5406 ședințe de cuib cu 43.793 de prezenți și 160 de ședințe des ecții șe sectoare.

Totalul cotizațiilor a atins suma de lei 464.236, cel al donațiilor suma de lei 556.678. Muncitorii Legionari au prestat pentru Legiune în cursul lunei Octombrie 25.729 ore de lucru. Au executat 17.613 ore de Gardă. 314.177 km. marș.

S'au vândut imprimate în valoare de 1.229.195 lei.

Pirntre cele mai importante realizări ale garnizoanei București se citează următoarele:

I. S'a ajutat cu suma de 75.000 lei familiile legionarilor căzuși.

II. S'a'u înființat prin strădania Muncitorilor Legionari:

1. Depozite de lemne.

2. Următoarele măcelării pentru muncitorii săraci:

a) Măcelăria din Hala Șerban;

b) Măcelăria din Hala Colentina;

c) Măcelăria din Hala Grivița;

d) Măcelăria din Piața 13 Septembrie;

e) Măcelăria din Hala Bucureștii Noui;

f) Măcelăria din calea Dudești 213.

3. Depozitul de alimente din str. Ileana Cosânzeana Cartierul Rahova.

4. Cooperativele;

a) Coperativ deincălțăminte din Fund. Mistrețului 2.

b) Cooperativa S. T. B.

c) Cooperativa dela Timpul.

d) Prăvălie pe șos. Vitan.

e) Prăvălie de alimente și zarzavaturi pe str. Foișor.

III. S'au înființat următoarele Cantine pentru muncitori:

1. Cantina dela fabrica textilă «Apreta».

2. Cantina dela tăbăcăria «Talpa-Popești».

3. Cantina dela fabrica «Talpa».

4. Fabrica din str. Dristor 69.

5. Cantina dela fabrica «Delea Veche» str. Călărați.

6. Cantina dela fabrica Malaxa.

7. Cantina dela Societatea de Radio-Difuziune.

IV. S'au deschis 2 cinematografe C. M. L. pe b-dul Brătianu și Axa pe b-dul Elisabeta.

V. S'au înființat atelierele care urmează:

a) Atelierul fotgorafic în calea Victoriei 52;

b) Atelierul de artă decorativă;

c) Atelierul de reparat aparatele de radio.

VI. S'a înființait o școală de operatori legionari.

VII. S'au întreținut 30 de copii ai concentraților săraci.

VIII. Sa mai făcut un sant de 300 de metri, un drum de 400 m. s'au reparat fântâna și casele muncitorilor săraci dela periferii.

CAMARAZI MUNCITORI,

In luna Octombrie, ați învins în toate bătăliile la care ați luat parte. Astăzi știu toți:

Corpul Muncitoresc Legionar este o forță de nebiruit.

Luna Noembrie va trebue să fie o dovadă și mai puternică de muncă și dragoste legionară.

Deaceea vă strig:

Mereu la luptă pentru înălțarea și întărirea Patriei.

Trăiască Legiunea și Căpitanul.

Cd. Corpului Muncitoresc

Legionar

DUMITRU GROZA

Muncitorimea şi bătălia materiilor prime

O ţară care este — sau reuşeste să se facă — bogată în materii prime, este o ţară ferită de prăbuşiri, este o ţară bogată pentru totdeauna. Având materii prime, un stat oricât de ameninţat ar fi de stările anormale, el rezistă, se salvează dela cele mai grele încercări, asigurându-şi în acelaş timp viitorul. Cu materii prime, orice luptă dusă pentru existenţa unui popor, — se câştigă. Fără materii prime, lupta adesea se pierde.

In ultimii ani mai toate ţările s'au îngrijit în mod deosebit de acţiunile duse cu scopul de a-şi asigura materiile prime necesare atât în caz de pace, cât şi în caz de războiu. Pentru orice popor, materiile prime înseamnă bogăţia cea mai sigură. In împrejurări grele — ca acelea din timpul războiului — materiile prime sunt deadreptul salvatoare. Păstrarea ca şi întrebuinţarea lor hotărăsc victoriile, Risipa lor, grăbeşte prăbuşirea.

In România a fost o vreme în care cu toţii ne băteam joc de materiile prime. Oficialitatea pe deoparte şi populaţia pe de alta, au nesocotit timp îndelungat valoarea celei mai mari bogăţii. — bogăţia materiilor prime. Vremurile grele ne-au surprins în toiul acestei risipe. Bătălia angajată pentru recâştigarea materiilor prime de care are ţara nevoie, ne cere din partea tuturor mici sacrificii. Să-i înţelegem rostul, să ne dăm seama că numai prin această bătălie vom reclădi mult din ceiace a fost culcat la pământ şi în curând vom trece peste cele mai grele obstacole.

Bătălia materiilor prime se dă pe mai multe fronturi. Pe fiecare din aceste fronturi se găsesc cămăşile verzi pregătite să cucerească etapă cu etapă materiile prime fără de care nu vom putea face faţă nevoilor economiei naţionale în general, Muncitorii îşi au şi ei frontul lor. Lor le revine sarcina de a grăbi desvoltarea industriei româneşti prin prelucrarea şi exploatarea materiilor prime. Asupra acestei chestiuni vom insista acum în deosebi, având convingerea că datorită bătăliei materiilor prime muncitorimea noastră va avea în sfârşit posibilitatea să lucreze neconteniţ pentru o industrie pur românească, ferită de amestecul străinilor şi a banilor murdari ai acestora.

Să începem, aşa dar, să arătăm care este rolul muncitorimei noastre în bătălia materiilor prime, care este câmpul ei de activitate şi totdeodată să precizăm avantagiile ce revin muncitorimii de pe urma acestei bătălii.

Pentruce este chemată muncitorimea

Comandamentul materiilor prime a publicat la timp programul, mai bine spus planul de luptă. Cu ocazia aceia s'a arătat că bătălia materiilor prime se dă pentru:

1. Strângerea tuturor materialelor folosite, vechi şi inutile deţinătorilor.

2. Prelucrarea şi punerea în stare de folosinţă a materialelor şi instalaţiilor vechi.

3. Comercializarea materiilor prime rezultate din prelucrarea materialelor strânse.

4. Exploatarea şi valorificarea materiilor prime neîntrebuinţate sau prea puţin întrebuinţate astăzi în economia românească.

5. Punerea la dispoziţia industriei naţionale a diverselor materii prime cari astăzi lipsesc sau sunt aduse, cu mari sacrificii din străinătate.

6. Pregătirea pe teren a legionarilor cari se vor dedica bătăliei economice a Mişcării — pentru acest sector de activitate — prin trăire în educaţie aspră şi în spiritul legionar al muncii pentru Ţară şi Legiune.

Analizate pe rând punctele de mai sus, vedem că unele se referă la colectarea materiilor prime prin diferite mijloace, altele privesc partea pur comercială, iar punctele 2, 3 şi 4 sunt în strânsă legătură cu viaţa noastră industrială. De aceste trei puncte din urmă ne vom ocupa, scoţând în evidenţă marele rol al muncitorimii în bătălia materiilor prime.

Din capul locului se vede că muncitorimea este chemată la marile operaţii de prelucrare a materiilor prime. Centrele de prelucrare care vor fi într'un număr atât de mare încât dintr'un început îşi vor putea găsi de lucru câteva zeci de mii de muncitori, reprezintă unul din câmpurile de activitate ale muncitorimii. Afară de aceste centre de prelucrare, Comandamentul materiilor prime a pregătit înfiinţarea altor centre — unele de intensificarea producţiei materiilor prime şi altele de exploatare, investiţii, etc. — unde deasemeni va fi nevoie de foarte multe braţe de lucru. In general, odată cu terminarea tuturor operaţiunilor de organizare a bătăliei materiilor prime, muncitorimea noastră va putea purcede la lucru, intr''un număr neobişnuit de mare, asigurându-şi prin aceasta o viaţă mai bună, determinată de un venit mult mai sigur decât acela ce i l-a oferit ani în şir capitaliştii evrei din fruntea industriei noastre.

Pentru o industrie românească

Dar lucrul muncitorimei noastre pe fronturile unde se poartă bătălia materiilor prime, mai are şi altă însemnătate: desvoltă o industrie românească, o industrie de care are nevoie orice stat naţional ce se vrea scăpat de profitori, cari sunt tot una cu reprezentanţii marilor capitaluri străine.

Rolul muncitorimei române în bătălia materiilor prime este deci definitiv fixat. Lucrând cu tragere de inimă, cu neţărmurită încredere în victoria ce va trebui să vină, muncitorii români aflaţi pe unul din cele mai importante fronturi ale bătăliei materiilor prime iau parte la desăvârşirea unei opere ce va face cinste multor generaţii de acum înainte.

Bătălia materiilor prime se poartă pentru salvarea economiei naţionale, pentru asigurarea condiţiilor de traiu ale poporului român, pe scurt pentru însuşi viitorul ţării, Este una din marile bătălii ale istoriei Mişcării legionare.

VASILE DOVA

Şeful de cuib este deţinătorul destinelor de mâine ale neamului

Cuibul este temelia Legiunii.

Dacă nu ar fi existat cuibul, Legiunea noastră ar fi fost pe vremuri alta şi după atâta prigoană înfruntată, ar fi dispărut sau căzut la compromisuri ucigătoare.

Camaradul care nu a reuşit a înţelege ce însemnează cuibul nostru, nu a înţeles Legiunea.

Cuibul este o biserică, spune Căpitanul. In şedinţă închini Patriei, timp de o oră, gândurile tale, după ce te-ai desbrăcat la intrare de toate gândurile şi necazurile tale personale.

In cuib ne rugăm pentru ţară, cântăm cântecele noastre dragi pentru propăşirea ei şi ne înălţăm cu gândul la martirii şi eroii căzuţi pentru Legiune, sau în credinţa legionară, adică pentru mântuirea şi înălţarea Patriei.

Şedinţa e o oră de reculegere, de înflorire sufletească. In timpul ei se vor face exerciţii de tăcere deplină, adaugă Căpitanul.

Tot el spune mai departe: *„Legionarul când vine în cuib trebuie să fie cu inimă bună. Să nu pornească cu gând de sfadă, căci în cuib n'are voie să se certe nimeni. Lucrurile mari şi bune se fac cu inimă bună. Unde e inimă bună, acolo e Dumnezeu, iar unde e inimă rea, acolo s'a băgat diavolul".*

In cuib se fa e educaţia camarazilor şi legionarilor. Ţinta educaţiei este izbânda definitivă a Legiunii. Arma cu care putem atinge această ţintă este numai sacrificiul.

Pregătirea practică pentru sacrificiu, se face numai prin cultivarea zi de zi a celor şase legi legionare, a muncii, a tăcerii, a educaţiei, a ajutorului reciproc şi a onoarei.

Toate aceste legi învăţate în cuib prin exemple din viaţa eroilor şi martirilor Legiunii şi prin mărturisirea ce o facem în şedinţă, în faţa camarazilor, cu privire la greşelile noastre din timpul săptămânii trecute, — toate aceste legi trebuesc aplicate apoi în viaţa noastră de toate zilele, adică după ieşirea din şedinţa de acum şi până la cealaltă adunare.

In felul acesta ne transformăm, devenim oameni curaţi, nişte fiinţe noui, cu totul altfel decât celelalte, cari încep să ne respecte, să ne admire şi să ne ia de pildă.

Şi tot în felul acesta cuibul face educaţia întregului neam, care se va desăvârşi în curs de câţiva ani.

Iată dece cuibul este temelia Legiunii şi izvorul mântuirii şi propăşirii naţionale de mâine.

Şeful de cuib care nu pune toată grija în şedinţă, pentru respectarea cu sfinţenie a prescripţiunilor din «Cărticică», înşeală Legiunea.

Oricât un şef de cuib ar aduna cotizaţii, oricât ar mări numărul membrilor şi ar da naştere la cuiburi noui, oricâte realizări materiale ar strânge pentru Legiune, dacă nu ţine şedinţele de curăţire sufletească, în cuib, astfel cum ne învaţă Căpitanul, acest şef de cuib nu aduce în realitate niciun aport Legiunii, adică nu-i sporeşte cu nimic patrimoniul ei moral, şi spiritual.

Dimpotrivă, el strică.

Inmulţind numărul camarazilor needucaţi, acest şef de cuib slăbeşte tăria sufletească a Legiunii. Intr'o zi, când împrejurări vitrege se vor abate asupra ţării şi Legiunii, aceste numeroase elemente slabe sufleteşte, ne vor vinde duşmanului, se vor preda lui, sau se vor da la fund. De vor încerca totuşi să lupte, se vor bate prost şi vor încurca şi pe luptătorii cei buni.

Incredinţarea şefiei unui cuib, este cea mai mare onoare pe care o face Legiunea unui camarad.

Şeful de cuib este deţinătorul destinelor de mâine ale neamului nostru.

Un şef de cuib trebue să simtă mereu prezentă în sufletul său, marea sarcină ce i s'a încredinţat şi marea răspundere ce-i apasă pe umeri.

Un şef de cuib, pe lângă pregătire, trebuie să simtă în sufletul lui şi o chemare, un îndemn dumnezeesc.

Este mult mai cinstit lucru şi mai onorabil pentru un camarad, care nu simte această chemare în sufletul său, să refuze şefia unui cuib, atunci când i se încredinţează din oficiu, decât să alerge după ea, împins de vanitatea de a avea o comandă.

Nu uitaţi niciodată camarazi muncitori că biblia legionară, cartea de căpătâi a Mişcării, a fost botezată de Căpitan *«Cărticica şefului de cuib»*.

In învăţăturile ei şi-a pus El toate nădejdile de bine pentru Patrie.

Noi n'am urcat încă toată panta suitoare a muntelui suferinţii, n'am străbătut încă întreaga pădure plină cu fiare şi n'am ajuns la limanul dela capătul mlaştinei desnădejdii.

Spre a răzbi prin toate încercările ce ne mai rezervă soarta, în lupta noastră pentru mântuirea neamului, avem nevoie de suflete tari pe cari nu le putem făuri decât în şedinţele de cuib, sub conducerea unor şefi cari îşi înţeleg pe deplin misiunea şi chemarea, prin mistica, pilda purtării şi spiritul lor de sacrificiu.

I. DIACONESCU

Pentru sănătatea muncitorului

Infiinţarea unei cantine muncitoreşti la Obor

Cu farfuria plină..

O nouă cantină s'a deschis de câteva zile în hala de peşte Obor. Fără vorbă multă. Intr'o salǎ lungă, cu geamuri mari prin care lumina năvăleşte. Meritul este al Camerei de Muncă Bucureşti. Cantina este pentru ucenici. Aceşti copii aruncaţi în braţele fabricilor, au nevoie de hrană. Băcanii cari pândesc în colţul străzilor, prea îi jupoaie şi prea puţină mâncare le dau. Dar ei sunt fragezi. Acum de abia se desvoltă. Munca istovitoare cere puteri. Deci şi hrană multă. Şi atunci opera Camerei de Muncă apare ca o adevărată binecuvântare.

CUM TREBUE SĂ ARATE O SALĂ DE MESE ŞI O BUCĂTARIE

Sala unde se serveşte este mare. Brăzdată deacurmezişul de şapte rânduri de mese, aşezate câte trei sau patru în rand. In total 25. Câte zece ucenici servesc la o masă. Pereţii sunt proaspăt unşi cu var. Pe pereţi tablouri din viaţa legiunei şi vederi din atelierele de lucru. Pe un tablou: chipul Căpitanului, încruntat puţin dar încrezător în puterile neamului, cu priviri de azur, îmbrăţişează întinderi.. Câteva manifeste ale «Ajutorului Legionar» înverzesc pereţii. Pe un piept de coloană, cuvintele Comandantului Mişcării, Horia Sima, îndeamnă la ajutor. Vederile din ateliere sunt dintre cele mai educative. Pe una: un muncitor ciopleşte în piatră. Mai mult bătrân decât tânăr. Dar încă puternic. Braţele îi sunt vânjoase şi ciocanul îi stă gata să izbească în daltă. Ceva aspru se împrăştie din acest tablou al muncii. Mai departe: vederi dintr'o sală de atelier. Grămezi de tablă sunt în ordine aşezate. Incolo: încă un tablou pe care se văd cazane cu metal topit. Spumos se revarsă metalul pe pereţii cazanului. Incă o vedere: Munca în Mină. Doi muncitori până la mijloc desbrăcaţi. Se vede pieptul slăbit. Privirile le sunt ascuţite, parcă ar fi de metal. Insfârşit: Două mâini de muncitor. Crăpate, butucănoase, grele, cu bătături dar pline de viagă. Când le vezi te înspăimântă dar şi te farmecă mâna puternică de muncitor.

Bucătăria este destul de mare. Un cazan adânc şi larg în care se pregăteşte ciorba pentru 700 de persoane. Felul doi este gătit în patru crateţi mari, una ajungând pentru 150. Cantina are 700 servicii complecte. Spălătoria este tot în bucătărie. Intre bucătăria şi sala de mâncare este magazia.

Personalul de serviciu nu este numeros. Un bucătar şi încă şapte persoane care curăţă zarzavaturile, spală tacâmurile şi servesc masa. Cam puţin, deci pentru 700 persoane care iau masa aici. Mai ales că toţi aceştia sunt lucrători şi trebue să se întoarcă repede la fabrici.

Iau masa muncitorii

PÂNE..

In prima zi au luat masa 220, în ziua 2-a 330 într'a treia 630 iar în ziua a 4-a 700. Toţi dau năvală. Nu numai ucenicii cari plătesc 10 lei de masă. Vin aproape toţi lucrătorii dela fabricile «Voinea» şi «Set». Dar nu numai cei dela fabrici. Se îngrămădesc toţi săracii: lustragii, geamgii, vânzători de peşte, etc. Lucrătorii plătesc 12 lei pentru o masă.

Toţi muncitorii înfulică lacomi din bucate. Se serveşte repede. Intr'un ceas şi jumătate se perindă toţi. Sunt voioşi. Aburul fierbinte îi înseninează.

— E bună mâncarea?

— (dă din cap că da), la birturi numai asta (şi arată felul doi) costă 12 lei.

Altul mai bine îmbrăcat.

— D-ta la ce fabrică lucrezi?

— Sunt particular. Nu lucrez la nici o fabrică. Dar e convenabil să iau masa aici.

Incă unul.

— D-ta dela Voinea?

— Nu. Sunt pescar.

In sfârşit altul.

— Te-ai săturat?

— Da.

— Nu cred. Văd că încă mănânci destul de repede.

— Grăbesc. Merg la lucru în fabrică. Să nu întârzii.

La masă s'a servit: 1) ciorbă de peşte câte 500 gr. de fiecare şi 2) cârnaţi cu cartofi 400 gr. Pâine ia câtă vrea fiecare. Se dau şi suplimente pentru cei ce nu se satură.

Şi la această cantină, aprovizionarea se face, cumpărându-se dela negustori legionari. De multe ori se cumpără cartofi, brânză, carne, etc. din colţurile mai îndepărtate ale ţării, unde sunt mai eftine. Până şi cazanul şi cratiţele s'au cumpărat direct dela fabrică. S'a făcut în felul acesta economii, de 30 procente.

Numai aşa pot mânca cei 200 ucenici şi cei 500 muncitori, eftin şi bun.

Cantinele trebuesc răspândite cât mai mult. Pe tot cuprinsul ţării. O muncitorime robustă şi plină de sănătate, să umple ţara de bucuria vieţii şi de încredere.

T. I.

Răsplata muncii

Din timpurile vechi şi până azi, nimeni n'a avut milă de cei mulţi şi obidiţi.

Mulţimea cea mare a fost totdeauna exploatată. Acelaş lux revoltător, aceeaş sărăcie goală!

Istoria e plină de nedreptăţi.

In toate vremurile, clasa conducătoare a fost tirană. Rari sunt excepţiile.

In vremurile vechi munca era hărăzită numai clasei umile, de jos. Aristocraţia trăia din sudoarea frunţii celor asupriţi.

Muncea plebea cea multă ca pleava vântului! Munceau robii muncile pământului.

— Muncitor şi rob roman, ai ridicat ochii să te uiţi spre soare? (Tu priveai numai negrul pământului pe care-l scormoneai).

— Ai ridicat ochii să priveşti strălucirea din palatele aristocratului? Când el cina întins pe sofale nu ai cutezat să strângi fărămiturile căzute dela masa-i cu tăcâm de aur!

La fel în timpurile noastre, conducătorii de eri, înfrăţiţi cu jidovii, s'au arătat vrednici exploatatori nemiloşi ai muncitorului.

— Muncitor român.

Prin truda muncii tale s'au ridicat palate măreţe!

Prin munca ta, jefuitorii au adunat bogăţiile pământului!

Din sudoarea frunţii ale s'au ridicat blochausurile şi cu strălucirea din lăuntru!

Pe spinarea ta încovoiată au aşezat greutatea hambarelor furtului lor!

Capul tău plecat ţi l-au tăiat când sdrobit gemeai!

Bancherii-patroni, hrăpăreţi, de altă lege, continuă încă să te jefuiască!

Extraordinară călcare a celui mai elementar drept al omului!

Extraordinară speculare a muncii muncitorului: Patru lei ora de lucru!

Bancheri-patroni, lacomi avari, adunaţi munţi de aur!

Voi ce aţi zidit pivniţi în alte ţări şi aţi îngropat aurul Ţării acolo, ce răsplată vă aşteaptă?

La ce o să vă folosească aceste comori ale pământului, îngropate departe de Ţară?

Nu vă temeţi că o să se prăbuşească pivniţele aurului vostru?

Şi cu ele o să vă prăbuşiţi şi voi?

Nu vă temeţi că aurul vostru o să se îngroape acolo în adâncul pământului?, iar aici stoarceţi sângele muncitorului cu patru lei ora!

Aurul vostru-i plin de sânge!

Aurul vostru-i plin de lacrimi!

Sângele şi lacrimile muncitorului şi a familiei lui!

Muncitor român, a sosit ceasul dreptăţii!

Intr'un regim de dreptate pentru toţi, exploatarea omului de către om trebue să înceteze. Şi va înceta.

Pe lângă fiecare fabrică şi întreprindere s'au trimis comisari de românizare ca să oprească nedreptăţile şi să uşureze viaţa muncitorului.

Muncitor.

Până acum toţi te-au umilit şi te-au desconsiderat!

Până acum toţi ţi-au dispreţuit munca, dar trăiau din munca ta!

De acum însă, cu începerea timpului de lumină şi dreptate, munca ta va fi răsplătită. De acum munca ta îţi este o aureolă!

Azi, când încep înfăptuirile pentru îmbunătăţirea vieţii muncitoreşti, muncitorul trebue să ia parte cu însufleţire.

Organizarea luptei are de scop să dea o pâine mai bună pentru toţi.

Să nu mai rabde nimeni de foame.

Am răbdat şi am suferit destul!

In toate fabricile şi centrele muncitoreşti să fie cantine. Lângă fiecare fabrică să fie case bune şi curate pentru adăpostul muncitorului şi familiei sale.

Pentru înfăptuirea acestor îmbunătăţiri, chemăm pe toţi muncitorii să ia parte. Să ajute cu fapta! Să dea năvală la chemare! Ceea ce face, lui îşi face.

Să nu aştepte totul de-a gata. Căci ceea ce e primit fără osteneală, uşor se risipeşte.

ION CAZACIUC

CRONICA VREMII

Din străinătate

Generalul Antonescu, Conducătorul Statului Român, răspunzând invitației Ducelui, a făcut o vizită oficială în Italia. Insoțit de ministrul nostru pentru afacerile externe, Prințul Sturza, generalul Antonescu a avut importante convorbiri cu Regele Impărat, Ducele Mussolini, Contele Ciano și Papa Pius XII. Primirea ce i sa făcut Conducătorului Statului Român, a fost din cele mai mărețe. Conversațiile s'au desfășurat într'o atmosferă de caldă prietenie.

Voința și hotărîrea Căpitanului de a lega România legionară, marilor naționalisme europene și dorința lui Moța de a vedea România sub scutul prieteniei veșnicei Rome, își găsește înfăptuirea. Și nu prin declarații seci, ci prin adeziunea sinceră și fără rezerve a sufletului românesc. Suntem latini. Și vom rămâne! Dar numai, pășind pe drumul istoric al destinului nostru. Pe drumul Romei lui Traian. Astăzi, când imperiul Mussolinian, se îndreaptă spre forma vechei străluciri Romane, poporul român, pregătit, ia parte la marșul spre biruință al rasei latine. Frățietatea italo-română e cu atât mai puternică și urmările ei cu atât mai importante, cu cât cel ce a desăvârșit-o e generalul Antonescu.

Pentru Europa, axa Roma-Berlin cu cele două razime, în Apus Madridul, și în Răsărit Bucureștiul, formează un bloc puternic și hotărît pentru victorie. Alături de Moscova și Tochio, ea opune Angliei două continente, Europa și Asia.

*

Războiul continuă. Cu o putere mai puțin simțită. Activitatea diplomatică, e în schimb mare. Evenimentul care a reținut în ultimul timp atenția generală, îl constitue vizita d-lui Molotov la Berlin. Această vizită e cu atât mai surprinzătoare, cu cât are loc în momentul când era mai puțin așteptată.

Agenții Angliei profetizau înăsprirea legăturilor germano-ruse și din zi în zi așteptau ruperea lor. Convorbirile dintre Führer și Molotov au spulberat și această ultimă speranță a democraților. Se dă ca obiect al discuțiilor hotărîrea celor două puteri de a se consulta totdeauna asupra oricărei probleme ce s'ar ivi și înlăturarea oricărei piedici ce le-ar sta în calea unei înțelegeri depline.

Prin această nouă întărire a prieteniei germano-ruse, alianța internațională iudaică care vedea în Uniunea sovietică instrumentul ei de dominație, înghite pilula unei amare dezamăgiri.

*

Tot la Berlin, Führerul a avut o importantă întrevedere cu regele Boris al Bulgariei. Vecina noastră dela miază-zi este de mult prietena Germaniei. Acum, când Grecia, focarul politicei engleze în peninsula Balcanică, e pe cale de a fi ocupată de trupele naționaliste italiene, vizita în Germania a regelui Bulgariei are o deosebită însemnătate. Sud-Estul European se desface definitiv de influența engleză.

D. GENERAL ION ANTONESCU

Miniștrii de externe ai Italiei și Spaniei au plecat în Germania. Führerul îi primește la Berchtesgarden, orașul său favorit, pentru a-i pune în curent cu cele discutate și stabilite împreună cu reprezentanții Rusiei sovietice. Consultările oamenilor politici, repetate atât de des, arată deplina unitate ce va domni între statele naționaliste ale Europei de mâine.

*

Cu ocazia aniversării votării sancțiunilor, Ducele Mussolini a pronunțat un important discurs politic. In acest discurs, Ducele, cu argumente puternice, stabilește definitiv că singura vinovată a deslănțuirei războiului e Anglia și conducătorii ei. Din el reese voința de neclintit în victora finală a Axei.

In Statele-Unite a fost ales pentru a treia oară, ca președinte al Republicei, d. Roosevelt. D-sa este un cunoscut partizan al democrației și bun prieten al Angliei.

*

In India, unde englezii stăpânesc peste 350 milioane de oameni au început mișcările de nemulțumire. Indienii luptă și așteaptă de mult ceasul eliberării. Ei știu că acum a sosit momentul. Mai mulți conducători și luptători indieni au fost arestați. Măsurile de represiune sporesc și îngroașe rândurile revoltaților. Prin tiranie și asuprire nu se poate clădi nimic durabil. Anglia va pirde și în India. Alungată de aici, orice amestec în Asia de răsărit, nu va fi cu putință.

La Viena a avut loc o mare conferință diplomatică. Au luat parte d. Von Ribbentrop, ministrul de externe al Germaniei, contele Ciano, ministrul de externe al Italiei, contele Teleki și Csaky din partea Ungariei. In urma convorbirilor prietenești dintre General Antonescu și Duce asupra chestiunilor ce interesează țara noastră, conferința dela Viena vine să întărească dorința puterilor axei de a pune capăt tuturor nemulțumirilor ce există între Statele din răsăritul Europei.

Dar hotărîri precise și definitive, în această parte a Europei nu se pot lua fără participarea României. Generalul Antonescu, abia întors din Italia, este învitatul d-lui Hitler. In această nouă călătorie, Conducătorul Statului Român e însoțit de d. comandant V. Iasinschi, ministrul muncii. Purtătorii de cuvânt ai revoluției legionare se vor întâlni cu Führerul pentru a stabili drepturile Neamului nostru în hotarele sale firești.

Prin această primă călătorie în Germania, Generalul și d. comandant Iasinschi iar contact cu țara muncitorimei redeșteptată la noua viață naționalistă.

Conducătorii Axei prețuesc prietenia României legionare. Și fiindcă e sinceră, prietenia legionară și legăturile cu Germania și Italia, nu întârzie să-și arate roadele. La Berlin, Generalul Antonescu obține o nouă victorie. O victorie, pentrucă dreptatea României e susținută de legionari!

Din Țară

Un puternic cutremur s'a abătut asupra țării noastre. După puterea lor, ele se gradează dela 1-12. Cutremurul dela noi a fosr de gradul al 9-lea. E cel mai puternic din câte au avut loc în țara noastră. S'a resimțit aproape în toate țările din Europa. La noi a afur urmări foarte rele. Mai mulre sate și două orașe, Panciu și Focșani distruse; altele, în special orașele dela șes, greu încercate. Sute de case dărâmate sau aproape dărâmate. Sute de oameni morți sau aruncați pe drumuri.

La București aceiași stare. Palatul Carlton de 12 etaje a îngropat sub dărâmăturile lui zeci de ființe.

La moștenirea — o țară ciuntită, mii de refugiați neîngrijiți, dezordine și sărace — pe care ne-a lăsat-o tirania de eri, se mai adaogă și prăpădul cutremurului. Dumnezeu iubește pe cel ce-l pune la încercare. Și legionarii sunt din nou greu loviți. Greutățile vor fi însă învinse oricât de multe s'ar ivi. Și cu atât mai mare va fi vrednicia legionară. Pentrucă nu este piedică pe care legionarul să n'o poată trece.

*

«Carltonul» un bloc nou, nu mai există. Alte blocuri, multe, foarte multe, crescute peste noapte, sunt pe cale de a se prăbuși. Vina? Nu e numai a cutremurului. Trebue căutată în felul întregului sistem de viață de după război. Cazul blocului Carlton pune în adevărata lumină toate construcțiile și lucrările publice, executate la noi în ultimii 20 ani. Nimic nu s'a făcut pentru neam, pentru cei ce vor veni.

Imbogățiții cereau, excrocii construiau. Scopul? Un profit cât mai mare. Și acesta se obținea pe două căi. In primul rând prin exploatarea mânei de lucru a muncitorului. Salarii mici. Muncitorul nu primea nici strictul necesar pentru viață. In al doilea rând, prin folosirea în construcții a unui material eftin și de calitate inferioară. Molozul dărâmăturilor dela Carlton ne stă mărturie. La aceasta se mai adăuga și graba celor ce investeau capitalurile în construcții. Capitalistul dorea să poată închiria cât mai repede aprtamentele clădite.

S'a ajuns astefel la construcții fără valoare. Lucrările sunt ca și măștile afaceriste de eri.

O voință mai puternică decât cea [illegible] să arate că ceea ce s'a clădit până acum e putred. In prag de veac nou, ceeace se construește trebue construit din temelie. Și se va construi. Din suflet și piatră, din sânge și beton, pentru milenii!

*

Un popor e cu atât mai viguros cu cât reacționează cu mai multă voință și hotărîre la eliminarea răului. Legionarul nu se înspăimântă. Nu se încovoaie. Hotărît el înfruntă și stăpânește încercările.

Corpul răsleți mobilizează, în dimineața prăpădului pe toți legionarii. Corpul muncitoersc și cel studențesc, la fel. Muncitori și ingineri, studenți și meseriași, pornesc la curățire și reconstrucție.

D. COMANDANT HORIA SIMA

Șantierul Carlton, cel mai perfect model de bătălie legionară. Condus și organizat, lucrul se desfășoară sistematic, după cele mai noui metode și cu cele mai perfecte aparate și mașini. Cantina condusă și organizată de d-nele legionare din cuibul Transilvania, servește zilnic brațelor de pe șantier, sute de ceaiuri și gustări. Alimentele vin din donațiile voluntare și entusiaste ale celor binevoitori.

*

Dela Avrig, legionarii străbat 400 km. pe jos pentru a se înrola în lucrările de pe șantier. O echipă de muncitori minieri desăvârșesc lucrările de pătrundere la subsoluri.

*

D. Horia Sima, se interesează personal și la fața locului de mersul lucrărilor și de desgroparea victimelor.

D. general Antonescu sosit din Italia, își îndreaptă primii pași spre acelaș șantier.

*

D. Ion Protopopescu, ministrul Comunicațiilor și Lucrărilor publice, la fața locului dă directive de organizarea lucrului.

*

Se înființează, din ordinul d-lui Horia Sima, organizația «Munca Legionară». Cu ramificație în toate localitățile care au suferit stricăciuni, noua organizație de sub conducerea d-lui comandant Stoicănescu pornește la reparațiunile necesare. Prin munca voluntară; prin munca smulsă din voința înoitoare a Căpitanului.

*

Ajutorul Legionar, ia sub scutul său pe cei loviți de cutremur. D-l Ilie Gârneață pleacă în Moldova pentru a constata singur gravitatea nenorocirii și a distribui primele ajutoare

*

Ministerul de Justiție, prin diferite măsuri pune la adăpost pe cei săraciți în urma cutremurului.

*

Crucea Roșie germană se înscrie pentru ajutorarea sinistraților cu aproape 5 milioane lei; d-l Fabricius, ministrul Germaniei la București cu 100.000 lei. Cei ai Italiei și Spaniei la fel.

*

Intr'o sforțare comună și cu sprijinul camaderesc și adânc uman al națiunilor prietene, legionarii pornesc cu avânt la refacerea țării. De sub dărâmături înverzește Locașul nou al Patriei Românul îl vede, îl simte. Și se întrece în a jertfi și a [illegible] jertfi cât mai mult

Totuși mai sunt câțiva absenți. In clipe când se întorc cel mai mari pagini ale istoriei noastre, ei nu văd și nu aud nimic. Umplu cafenelele, populează restaurantele și străzile sau induc în eroare pe cei neștiutori. Umbre coborîte din altă lume. Nu înțeleg nimic din ceeace este Mișcare Legionară.

Nu cerem nimic dela ei. Dar s'o știe: am biruit fără voia lor și împotriva voinței lor. Vom ridica o nouă țară, chiar dacă va fi să trecem peste ei.

Cronicar

Frumusețea muncii legionare

Indemnul la muncă nu e lucru nou.

«A munci însemnă a trăi», «Munca e brățară de aur», și alte o mulțime de vorbe înțelepte au fost iscodite pe seama muncii.

Ceea ce poate fi nou este tălmăcirea cestor zicale.

Poți să zici «munca e brățară de aur» și să te gândești că trebue să muncești din greu ca să aduni cât mai mult aur. Poți să zici altuia «munca e brățară de aur» și să ți spui în gândul tău: lasă-l muncească, dacă se poate cât mai mult; pentru el munca și pentru mine brățara.

Dar cugetul curat al necunoscutului care cel dintâi a rostit această vorbă nu poate fi nici unul din cele arătate mai sus.

Este o lege a firii, cunoscută de învățați, care spune că totul în lume se naște din mișcare. Rămânerea în loc aduce înțepenire, moarte.

Pentru om cea mai frumoasă din mișcări e munca. Dar pentru ca munca să le fie într'adevăr frumoasă, ea trebuie să pornească din inimă. Munca silită, munca cu gând de îmbogățire, munca neomenească pentru îmbogățirea altora, nu pot fi niciodată frumoase.

In Legiune munca e lege.

Căpitanul și acei care l-au înconjurat s'au legat cu munca zi și noapte. Dar n'au muncit orbește tru că n'au făcut nimic orbește. Au muncit până la istovire, dar tocmai aceasta le-a adus mulțumirea cea mare a datoriei împlinite. Căpitanul, cel dintâi, a frământat cu mâinele lui lut de cărămidă. Legionarii l-au urmat și au ridicat di... și biserici. Toată această muncă nesilită a înfrățit pe legionarii cărturari cu legionarii muncitori cu brațele.

De aici a pornit drumul pe care viața muncitorească îl va lua în România Legionară.

De aici toate măsurile de ridicare sufletească și materială a vieții muncitorești. Legiunea aduce în dar muncitorului ceea ce a fost dreptul lui de totdeauna: frumusețea muncii.

In România Legionară muncitorul va înceta a fi un om nerecreptățit de alți oameni, un om care din această pricină e mereu nemulțumit, mereu dornic să ia locul altuia.

Muncitorul nu va râvni locul altuia, ci locul lui va fi râvnit de alții, căci acest loc înseamnă: dreptate, omenie și muncă cinstită.

Ce minunată frumusețe e în această așezare.

Dar împlinirea ei întreagă nu poate veni decât cu ajutorul muncitorului. Prin felul cum își va cinsti fiecare singur munca lui și se va cinsti pe sine, munca lui și el se va ridica.

A te cinsti pe tine înseamnă a nu te umili, dar nici a nu te îngâmfa, ci a-ți ști măsura vorbelor și faptelor pe care bunul simț trebuie să ți-o arate. A-ți cinsti munca înseamnă să o împlinești cu drag și să ceri din ea tot ce firea ta găsește mai frumos.

Fiecare muncitor își poate făuri frumusețea vieții din felul în care va ști să-și găsească locul lui în viața neamului.

Fiecare muncitor va trebui să câștige zentru munca lui dragostea care să-l facă să poată alege din ea ceea ce e mai frumos, ca s'o facă prețuită de toată lumea.

Acesta e dumul pe care i-l arată Legiunea.

DRAGOȘ VITENCU

Rostul femeii muncitoare

Vorbind de rostul femeii, desigur că mă gândesc la toate femeile, cari pot munci. Nu intră aici numai cele bolnave și bătrâne. Pentru dânsele trebuie să muncească cele tinere și sănătoase.

Nimic nu e mai frumos în lume decât: munca. Și fierul dacă e lăsat să stee în sură sau în pivniță ruginește. Dar dacă cu el se sapă brazdă adâncă în pământ, atunci capătă o strălucire minunată.

Tot așa și omul, care trândăvește, îmbătrânește înainte de vreme și nu este folositor nici lui, nici altora.

Mai de mult munca femeii era mai ușoară. Bunicile noastre își creșteau copiii în dragoste de Dumnezeu, de țară și de neam. Se ocupau cu așezatul și rânduiala casei, cu gătirea bucatelor, cu țesutul și cu alte lucruri de ale gospodăriei. Și la timpuri de restriște înarmau pe soții și pe fii lor și-i trimeteau să apere: ogorul, legea și credința și să învingă, sau să moară.

Dar acum multe femei, au fost nevoite, ca pe lângă munca din Cămin, să mai facă și o muncă în afară, pentruca să câștige o bucată de pâine și să ajute la greutățile vieții de familie, care de multe ori nu se îndestulează numai cu ceeace câștigă bărbatul. Sau cele cari n'au un cămin, trebuie să muncească, ca să poată trăi.

Mai cu seamă în timpul marelui război și de atunci încoace, femeele au intrat în diferite locuri unde, până atunci lucrau numai bărbații. Țăranca a înlocuit pe soț la lucrul câmpului. Lucrătoarea dela vase a intrat în: fabrici, ateliere, etc. Femeea funcționară a înlocuit pe camaradul ei dus, să apere hotarele. Și așa pe încetul în lipsa bărbatului sau alături de el, femeea a căpătat o tot mai mare însemnătate.

Intâmplările prin care a trecut lumea în ultimii ani, n'au mai îngăduit nici femeei să ducă viața liniștită din alte vremuri. Ea trebuie să muncească din zori și până în noapte, ca să fie aprinsă flacăra focului din cămin și în același timp să repuie toată priceperea și tot sufletul, pentru munca care o îndeplinește: fabrici, ateliere, la câmp, în birouri, în profesiile libere și oriunde i-a câștigat un loc prin cinste și dreptate.

In noul stat legionar, munca are valoarea unui crez.

— Doctrina legionară unește la un loc, fără nici o deosebire, pe toate muncitoarele și pe toți muncitorii români, indiferent dacă unii lucrează cu târnăcopul sau cu acul, iar alții luptă cu spada, sau cu condeiul.

Intr'o înfrățire creștinească muncitorii dornici de toate felurile, vor dura pe temelie nouă statul românesc legionar și numai românesc *așa cum l'au visat eroii și martirii noștrii.*

Căci ce înseamnă legionarism?

Românism, cinste, dreptate și muncă fără preget.

Henrieta V. Gavrilescu

RUINE...

S'au năruit case... Cine ar putea să se măsoare și să oprească furiile naturii ?! Dar... ... porni la lucru. Vom alina suferințele celor păgubiți. Vom clădi noui ziduri. Mai puternice. Le vom ridica pe aspră credință legionară, nu pe putregaiul păcatelor. Sufletul ne va fi plin de Dumnezeu. Pereții zidiți de noi vor fi trainici. Pe acoperiș va sta rezimată puternic bolta cerului. Nu se vor prăbuși niciodată.

Credință în Dumnezeu

(Urmare din pagina 6-a)

goste, în casele, inimile și mințile voastre. Să-l aveți mai prezent, mai aproape ca până acum.

Cu Dumnezeu, sub îndemnul de Arhanghel al Căpitanului, voi, armata muncii veți deveni armata lui Dumnezeu. Și cu El în fruntea voastră, veți birui toți adversarii, toate păcatele de care suferiți, și voi și țara noastră sfântă.

Când vă veți ruga cu adevărat lui Dumnezeu, munca vă va fi mai ușoară, mai rodnică, pânea mai dulce, traiul mai senin.

Fără căldura credinței în Dumnezeu, pâinea oricât de caldă și albă, e rece și lutoasă. Amară. Traiul, chin. Casa, închisoare. Aproapele, dușman. Munca, pedeapsă și povară. Mergând în lume și 'n viață cu El, veți fi veșnic biruitori. Și odată cu voi și neamul românesc.

Adversarii asupritorii, călăii, se vor risipi în fața voastră, ca negura la apariția soarelui.

Se vor risipi.

Pentrucă sunteți aproape de Dumnezeu, vi se cere astăzi să porniți lupta pentru a reîncreștina neamul acesta, pentru a reîncreștina chiar pe cei cari v'au lovit, v'au furat și v'au omorît căpeteniile.

Va fi o mare cinste pentru voi, o mândrie fără seamăn, să dovediți, becisnicilor, necredincioșilor, filosufilor, liber-cugetătorilor, tuturora stârpiturilor acestora, cu inima goală că Dumnezeu există.

Și că deaceea voi v'ați înrolat în Legiune, sub comanda Căpitanului și a lui Ionel Moța. Să faceți o țară mare. In care să mănânce toți când este și să rabde foame, toți, când nu e. O țară în care să se muncească în sudoare, fără răgaz, cu dragoste. In cântec. Pentrucă numai în muncă și cântec, în suprema dreptate și dragoste pentru oameni, numai în munca pentru neam și Patrie, Dumnezeu poate fi mărturisit, poate fi prezent.

Muncitori! Strigați tuturor, din adâncurile piepturilor, prin dogoarea privirilor iluminate de credință: Dumnezeu există. Căci legionarii vor să facă din România cea dintâi țară a lui Dumnezeu.

VASILE POSTEUCA

E bine să ştim...

Actul de naştere al maşinei de cusut

Ne-am obişnuit să nu ne mai mirăm de nimic. Toate minunile secolului sunt socotite de noi ca nişte daruri pe care civilizaţia e datoare să ni le pună la dispoziţie, pentru a ne face viaţa mai uşoară.

Incepând dela umilul ac şi până la ultra modernele aparate de televiziune instalate în locunţele noastre, toate aceste născociri nu ne mai stârnesc decât un surâs de milă. Aşteptăm ceva mai mult, dela cine? Nu interesează. Bieţii descoperitori ca nişte cârtiţe ale omenirii scot din vreme în vreme la lumină obolul muncii lor, dăruindu-ni-l ca pe un tribut bine meritat. Il primim fără să le adresăm măcar o mulţumire iar ei se afundă din nou în gândurile unde continuă noi cercetări.

Soarta s'a jucat însă cu născocitorii tuturor acestor minunăţii, aruncând pe unii în slăvi însorite, tăvălind pe alţii în noroiul drumurilor sau în pulberea uitării. Unul din aceştia din urmă e şi Elian Howe, inventatorul maşinei de cusut.

Găsesc într'un număr vechi al ziarului american „New-Boston" din 14 Iunie 1844 o înştiinţare care azi ne face să zâmbim dar care cuprinde într'ânsa o întreagă tragedie.

Putem numi acest anunţ actul de naştere al maşinei de cusut. Iată textul lui:

Atenţiune! — *Atenţiune!*

Un eveniment senzaţional

„Astăzi, 14 Iunie 1844, ora 5 d. a. are loc în sala de vânzare a casei de confecţiuni Auburne & Co. în Atwoodstreet, Boston, un mare concurs de cusut. Cinci de cele mai iuţi cusătoare ale firmei noastre se vor lua la întrecere cu maşina de cusut invenată de concetăţeanul nostru Elian Howe. Toateă lumea e poftită. Intrarea fără nici o plată.

Concursul a avut loc, însă toţi patronii croitori din oraş împreună cu croitoresele şi ucenicii lor deveniră turbaţi. Ei se adunară în grabă, manifestând pe străzi cu o gălăgie infernală, purtând placarde pe care era scris:

«Jos cu Elian Howe! Vrea să ne lase muritori de foame. Il vom rupe în bucăţi împreună cu drăceasca lui maşină!»

Manifestaţia dădu de lucru poliţiei. Howe, cu maşina lui a fost dus sub o puternică pază la magazinul Auburne & Co., piaţa şi magazinul a fost îngrădit cu forţe poliţieneşti şi numai astfel faimosul concurs între cinci cusătorese şi maşina lui Howe putu avea loc.

Două bucăţi mari şi egale de pânză tăiată în două, trebuiau să fie cusute împreună. Una fu dată lui Howe iar cealaltă celor cinci cusătorese. O lovitură de gong era semnalul începerii şi concursul se porni.

Degetele fetelor sfârâiau cu acul într'o grabă înfrigurată, însă toată strădania lor a fost zadarnică. Nici n'apucă să termine jumătatea pânzei şi Howe declară că e gata.

Toată asistenţa rămase cu gura căscată. Cercetară cusătura. Era cum nu se poate mai trainică. Premiul trebuia să fie acordat maşinei.

... Şi aşa în scurtă vreme Elian Howe deveni un om bogat şi renumit...

Credeţi?

Asta este o frază de basm. Realitatea e alta. Nu s'a găsit nici un om în America, ţara tuturor afacerilor, care să finanţeze industrializarea maşinei de cusut. Howe îşi patentă invenţia şi o vându în Anglia. Ceea ce luă pe dânsa deabia îi ajunse să plătească datoriile ce le făcuse cu construirea primei sale maşini.

Sărac lipit şi pe deasupra obiectul de batjocură al duşmanilor săi, inventatorul maşinei de cusut îşi târî o existenţă mizerabilă până la moarte. Munca lui însă a triumfat.

Şi azi? Care este gospodina care să nu aibă în casă o maşină de cusut.

Ursita inventatorilor.

Vas.

Cât muncim

Nae Ionescu, maşinist la un ziar mărunt din Capitală, se prezintă directorului cerând urcarea salariului.

— Viaţa e aşa de grea, d-le director... am cinci copii... viaţa s'a scumpit... iată de ce am îndrăznit să vă pomenesc despre o urcare a salariului.

— D-le Ionescu, îi răspunse directorul, după ce-l privi lung. D-ta eşti un om foarte de treabă. De cinci ani de când lucrezi la mine nu m'ai supărat nici odată. Cererea d-tale de astăzi e deadreptul curioasă. Ştii d-ta câte zile lucrezi la mine pe an? Să facem o mică socoteală.

Intr'un an sunt 365 de zile, nu-i aşa, d-le Ionescu? D-ta dormi 8 ore pe zi. Asta face 122 de zile. Scade 122 din 365, rămân 243.

Bun. Afară de asta, d-ta stai în fiecare zi 8 ore acasă. Asta face tot 122 zile într'un an! Scade 122 din 243, câte zile mai rămân, d-le Ionescu? 121, nu-i aşa? Duminicele lucrezi d-ta? Nu. Câte dumineci sunt într'un an? 52. Bun. Scade 52 din 121; rămân 69 de zile. Eşti atent, d-le Ionescu?

Sâmbătă după amiază nu lucrezi. Câte zile fac pe an? 26? Bun. Scade 26 din 69. Ce rămâne? 43 de zile. Dar încă n'am terminat. In fiecare zi eşti liber o oră ca să mănânci. Risipiţi aşa dar pe an valoarea a încă 16 zle. Rămân dar 27 de zile. Acum să nu uităm vacanţa de vară. Este ori nu adevărat că d. Ionescu, maşinist al ziarului nostru are 14 zile de concediu plătit în fiecare vară? Este. Deci scade 14 din 27; mai rămân 13. Aa, eram să uit, sărbătorile legale. Câte sunt într'un an d-le Ionescu? 12, exact 12. Acum dacă scadem 12 dn 13, câte zile mai rămân, hai? Rămâne o zi, numai o zi, adică ziua anului nou. Lucrezi d-ta în ziua de anul nou? Nu. Mai poate fi vorba acum despre vre-o urcare a lefei? Nu zău, d-le Ionescu, cred că o să fii şi d-ta de părere cu mine că cererea d-tale nu-i îndreptăţită. La revedere d-le Ionescu!

V.

MUNCITORUL LEGIONAR

Deslegările jocurilor din No. 2

D. ....

din ....

Str. ....

JOCURI ŞI DISTRACŢII

Toţi deslegătorii jocurilor, care vor anexa cuponul din corpul revistei, participă, prin tragere la sorţi, la împărţirea premiilor următoare:

Premiul I: Lei 300 (trei sute).
Premiul II: Lei 200 (două sute).
Premiul III: Lei 100 (una sută).
Premiul IV: Un abonament pe un an la revista M. L.
Premiul V: Idem un abonament pe 6 luni.
Premiul VI: Un volum literar.

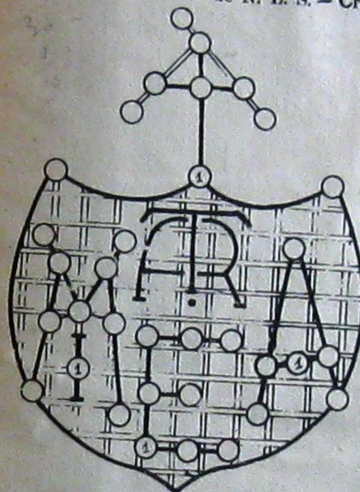
Pentru concursul No. 1 se vor trimite deslegările din revista M. L. No. 2 şi 3, împreună cu cupoanele, până la 25 Decembrie a. c. specificând pe plic:

«Pentru jocuri», pe adresa revistei, Str. Calomfirescu No. 8, etaj 5

Concurs No. 1

Blazon de timpuri noi

de N. L. S. — Criscior

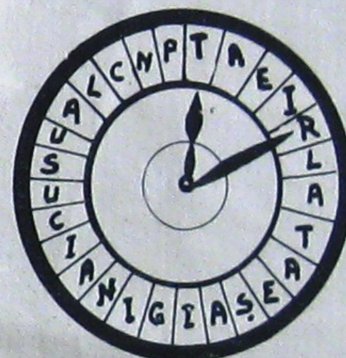
Aninat de o cruce streşinită, scutul făcut dintr'o frântură de gard de fier poartă insigna «ŢARA MEA» cu iniţialele numelor scumpe tuturor Românilor şi exprimă: credinţa Ţării în Rege, Dinastie şi Conducător.

Puteţi numi cele trei personagii de pe scut?

Apoi umplând cerculeţele crucii împreună cu suportul său de pe partea de sus a scutului, cu numerele 1—10, pe cele ale literii M cu 1—10, ale literii E cu 1—8 şi ale literii A cu 1—6, se cere să se aşeze astfel numerele încât să se obţină pe liniile drepte: la cruce de 5 ori suma de 17, în litera M de 5 ori vârsta ce a împlinit luna trecută M. S. Regele Mihai I, în E şi A de 7 ori suma de 12. Dacă aşezarea a fost bine făcută, marginile laterale ale scutului dau şi ele de 2 ori suma de 12.

Ceasul magic

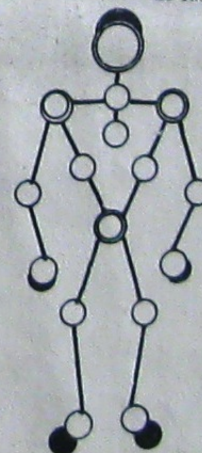
de Emil Vasiliad

Atenţie la minutare!... şi strigaţi din suflet...

Scheletul cifrat

de N. L. S. Criscior

Aranjând numerile dela 1—15 la încheeturile acestui fals schelet obţinem (în grupe de câte trei) de 5 ori suma de 26.

Unde-i leul?

Incercaţi şi deslegaţi problema următoare:

La un hotel trag trei inşi cerând o cameră pentru o jumătate de zi. Preţul camerei e de 30 lei. Fiecare din pasageri scoate şi plăteşte câte zece lei. Patronul le face o reducere decinci lei, bani pe care îi înapoiază pasagerilor prin portar. Aceştia îşi opresc fiecare câte un leu şi dau doi lei portarului.

— Va să zică ne costă câte nouă lei de fiecare făcu unul.

— Exact, răspunse al doilea.

— Socoteala însă nu iese, interveni al treilea.

— Cum aşa?

— Ascultaţi şi voi. Am dat câte zece lei, adică în total 30?

— Am dat.

— Am primit câte un leu înapoi?

— Primit.

— Am dat doi lei portarului?

— Dat.

— Atunci de trei ori 9 fac 27 şi cu 2 lei portarului, fac 29.

Unde-i un leu, până la 30 cât am dat?

P. S. — Pasagerii n'au reuşit până azi să deslege problema.

Umbră şi lumină

Copiaţi figura pe o bucată de hârtie mai groasă, apoi o tăeţi cu foarfecele de jur împrejur. Cu un cuţitaş tăeţi şi scoateţi părţile înegrite, apoi aşezaţi figura astfel decupată între o lumină (soare, bec, lampă) şi un perete sau ori ce alt fond alb, îndepărtând sau apropiind figura după necesitate.

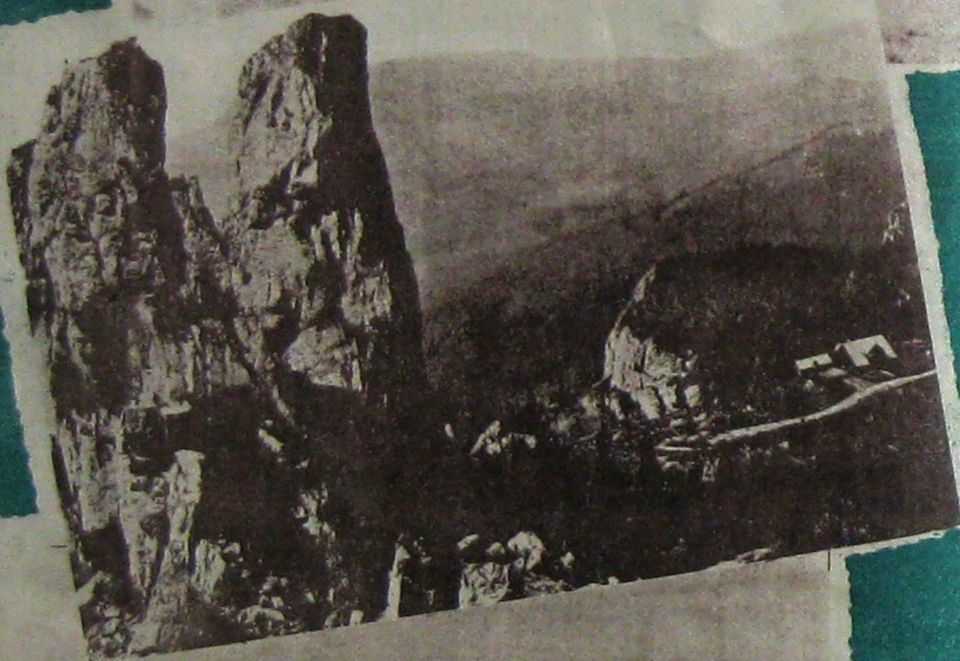
Comunicaţi-ne apoi ce figură aţi obţinut prin proiecţie?

Cu No. 3 al revistei începem un curs de şah pentru amatori.

CU FRUNȚILE IN SOARE

Sub poale de munte, în tabără, legionarii dau onorul

Rarăul, muntele Căpitanului

Pe bârne se clădeşte veac nou